

H. Lamberrière

Két gyermek
a romok alatt

KORDA · RT · KIADÁSA

H. LAUVERNIERE:
KÉT GYERMEK
A ROMOK ALATT

H. LAUVERNIERE:

KÉT GYERMEK A ROMOK ALATT

FRANCIÁBÓL FORDITOTTA:
CSONTOS GYULA DR.

BUDAPEST, 1947
K O R D A R. T. K I A D Á S A

Nihil obstat. Dr. Eugenius Gutheil m. p. censor. Imprimatur. Nr. 2269/1946.
Wesprimii, die 29. Maii 1946. Dr. Stephanus Beóthy m. p. provicarius subst.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csepreghy-utca 2.

I. FEJEZET

AZ ÁRVÁK

Kicsi kis falu bújik meg egy völgy ölén. Középütt patakocska folydogál és kettészeli a mezőt meg a réteket, amelyek mozaikszerűen fedik be a völgy közepét. A völgyön túl a talaj rohamosan emelkedik és amerre csak a szem ellát, csupa-csupa erdő.

A falubeliek apró, de csinos házaikat az út két oldalán, közvetlen egymásmellé sorakoztatták fel. Az út nem valami csalogató. Más autó nem is igen jár erre, csak a doktoré, mely vastag gumijával és nagy sárhányójával megszokta már, hogy ilyen úton is mindenüvé el kell mennie. Egy kis tanya húzódott csak félre két-három épülettel, büszkén emelve magasra fejét. Az úttól széles udvar választotta el, amelynek egyedüli „disze” a középre kiszórt trágyadomb egynéhány disznóval. Körülötte csirkék és kacsák fogócskát játszanak. A kis tanya belsejéből semmit sem árult el az arramenőknek s csupán üres falait és a disznóól ajtait mutogatta.

A nap már lenyugodott és az állatok is hazafelé tartottak. Az emberek a hosszú júniusi nap munkájától elfáradva pihenőre tértek. Alkonyi homály feledt a vidékre és a távolabbi tárgyakat már alig lehetett látni.

A falu végén a legutolsó tanyaépület küszöbén egy asszony jelenik meg. Alacsony, sovány: úgy negyven év körüli, erősen napbarnított, akit a kemény mezei munka korán megöregített. A szembenlévő kis ház felé figyel. Egy pillanatig gondolkodik,

majd keresztülvág az úton. Kinyitja az ajtót, de csak a fejét dugja be:

— Gondoltam, hogy még itthon van, Robinné.

Az ablaknál ülő asszony megrebben, hátrafordul és halkán válaszol:

— Maga az Viktória? Csak csendesen!

Az érkező asszony most egészen belép s becsukja maga mögött az ajtót. Robin nénivel szemben foglal helyet, aki még csak most válaszol az előbbi kérdésre:

— Igen, még itt vagyok, pedig már haza kellett volna mennem, mert férjem egy hét óta egyedül van, de nincs szívem ezeket a gyermekeket itthagyni.

— Benn vannak? — kérdi Viktória s közben a házacska egyetlen szobájára mutat.

— Igen. Úgy hiszem, hogy már alszanak. Ez a nap kemény volt számukra.

— Szegény gyerekek! — folytatta Viktória. — Arra gondolok, milyen boldogan éltek itt. Soha semmi szóváltás, lárma nem volt. Mindig vidáman, megelégedetten teltek napjaik.

— Valóban így volt. De egyszerre lesújtott a szerencsétlenség, amikor a szegény Billoist a múlt évben a fa agyonnyomta. Az ölte meg az anyát is... Még akkor megmondta az orvos... Megölte a bánat és a sok munka. Agyondolgozta magát, hogy két gyermekének megszerezze a mindennapi kenyeret.

— Mennyi idők? — kérdezi Viktória. — Ha jól emlékszem, Gyurka kissé fiatalabb, mint az én idősebbik fiam: ugye, olyan tizennégy év körüli lehet?

— Épp tizennégy! Marika meg tizenkettő, de korához képest kissé visszamaradt.

— Még túl fiatalok ahhoz, hogy egyedül boldogulni tudnának. Mi lesz velük?

— Ez kínoz engem is! — legyint lemondóan Robinné.

— Nincs senki rokonuk?

— Nincs! Mondtam a bírónak is, aki a temetés

után idejött. Billoisné is gyakran töprengett ezen és még a halála előtti pillanatokban is ezt ismételte. Kínózta a szegény asszonyt ez a gondolat. Ők is, férjével együtt árvák voltak. Jómaga egy messzebbfekvő tanyán volt cselédleány. Idejárt dolgozni Billois, aki megszerette a dolgoz cselédleányt és feleségül vette. Amidőn többen mondogatták neki, hogy ezen a vidéken a szorgalmas favágóknak mindig akad munkájuk, ebben a házban telepedtek le . . . A bíró azt mondta, hogy még nem is tudja, hova lehetne a gyermekeket elhelyezni, de valószínű, szét kell őket választani.

— Szétválasztani? — jajdult fel Viktória — mily kegyetlen gondolat: ezeket, kik annyira szerették egymást.

— Pszt! — figyelmezteti Robinné.

A szobaajtó felé lopózik, pár pillanatig hallgatódzik, fejével legyint és visszaül.

— Mintha valami zajt hallottam volna odabenn, de azt hiszem, csalódtam . . . beszéljünk kicsit halkabban. Szegény apróságok ne vegyenek túl korán tudomást jövőendő sorsukról.

— Ó, — sóhajt fel Viktória — ha nem lenne már az az öt gyermekből álló kis nyájam! Többet igazán nem tudok vállalni, pedig olyan szívesen magamhoz fogadnám a kis szerencsétleneket. Mily bájos és jólnevelt gyermekek!

Robinné nem felelt, csak halkán sírt.

Az erdősné ugyanolyan korú lehet, mint Viktória néni, de kövérebb és arcvonásai simábbak. Látszik, hogy életük nem egyforma. A falu felett laknak pirostéglás kis erdőszlakban, amely az erdőszéli fák alatt bújik meg. Nagy, körülkerített kertjük egészen Billoisék háza mellett elnyúló útig húzódik le. Felét szántóföldnek, másik részét pedig veteményeskertnek használják. Gyermeektelenek. Robinné megértette, hogy Viktória mire gondolt, amikor hirtelen félbeszakította mondatát. Előtte is annyira természetes volt a terv, hogy a gyermekeket magához veszi.

Leghőbb vágya volt ez attól a naptól fogva, amióta a gyermekek árván maradtak. Valaki azonban útját állta. A férje! Alapjában véve nem volt rossz ember, csak mivel gyermekeik nem voltak, felesége elrontotta és önző ember lett belőle. Mikor két nappal ezelőtt megemlítette neki a tervét, válaszul csupán egy rövidke szót kapott:

— Nem!

S ez a válasz annyira határozott volt, hogy nem is merte tovább erőltetni. Jól ismerte Robin papát. Időt kellett neki engedni, hogy megbarátkozzék a gondolattal és közben nem volt szabad zaklatni. Elhatározta, hogy visszatér még az ügyre. Nem adta fel a reményt, hogy a határozott elutasító választ még kedvezőre változtathatja. Csak alkalmas pillanatra kellett várnia. Mindezt azonban nem akarta Viktóriának elmondani.

Mivel a falubeliektől kissé távol élt, nagy volt a veszély, hogy büszkének tartják... Nem tette azonban ölbe a kezét. Ha szerencsétleneket kellett felsegíteni, betegeket gondozni vagy lélekfájdalmakat enyhíteni, fáradhatatlan buzgalommal mindenütt jelen volt. Sokszor csak „Lujza szolgálnak” hívták maguk között az emberek. S íme most ilyen könnyen megoldható probléma előtt — mert Robin főerdésznek jó fizetése volt — egyszerűen megtorpan. Viktória a tárgyra nem tért vissza. A főerdész feleségét azonban meglepte, hogy ő említette meg először ezt a megoldást.

Robinné türelmetlenül törölgette szemét és felállt.

— Most már mégis csak el kell mennem. Férjem már bizonyára régóta otthon vár.

— Legyen nyugodt, — mondotta Viktória — ha a legkisebb baj lenne is az éjtszaka, én is itt leszek. Különben is mi történhetnék?

Kimentek. Robinné bezárta maga mögött az ajtót. A küszöb annyira kopott, hogy a kulcsot minden nehézség nélkül visszacsúszthatta az ajtó alatt

a konyhába. Így egyeztek meg Gyurkával. Még egy utolsó jó éjtszakát kívánt Viktóriának és az erdészlak felé sietett.

Robin főerdész magas, szikár és sovány ember. Arca rendszerint vértelen és sápadt, de ezen az estén paradicsompirosan találta felesége. A tüzet szerette volna felszítani, amely rakoncátlanul makacskodott. Irgalmatlanul füstölt és a levest is füstizűvé tette.

Amint felesége hazaérkezett, Robin megszokott karosszékébe vetette magát és szó nélkül előhúzta pipáját. Arcán némi elégedetlenség látható.

A hozzáértő asszonyi kéz azonnal eligazította a hasábokat a tűzön, nem is makacskodott tovább: élénk lánggal lobbant fel. A leves csakhamar felmelegedett.

Lujza nénit egyre foglalkoztatta a gondolat, miképen hozza elő a kényes kérdést: még saját vacsorájáról is megfeledkezett. Robin bácsi azonban annál inkább sietett. Alig tette le a kanalat, máris felállt és kijelentette, mivel reggel korán kelt, most azonnal lefekszik.

— Ma este nem tanácsos újra felhozni a kérdést, — gondolta felesége — csak még jobban elronthatná. Lesz még rá idő holnap is.

II. FEJEZET

A SZOKÉS

Robin néninek esze ágában sem volt arra a szomorú eseményre gondolni, amely e pillanatban odalenn a kis házban játszódott le.

Nem csalódott, amikor úgy vélte, hogy benn a szobában, ahol a gyermekek aludtak, valami zaj van.

Marikát elbágyasztotta a nap fáradalma és bánata. Jóságos édesanyját kellett a temetőbe kikísérnie. A kimerült kis test a lefekvés után nyomban elaludt. Gyurka azonban még ébren volt, amikor Viktória házukban meglátogatta Lujza nénit. Hallotta beszélgetésük töredékeit és a végén félfüllel elkapta Viktória néni szavát: „...szétválasztani”.

Szétválasztani őket? ... A húgától, amikor olyan őszintén megígérte haldokló édesanyjának, hogy kis testvérének mindig támasza lesz ... Szegény Gyurka fejét vánkosa alá dugta, hogy elfojtsa hangos zokogását és hosszasan sírt.

Derék fiú, határozott és egyenesjellemű. Attól a naptól fogva, amikor apja élettelen testét hazahozták, pajtásaival nem játszott többé. Anyja szorgalmazta, hogy továbbra is járjon csak iskolába. A végbizonyítványt is megkapta két héttel édesanyja halála előtt: ez volt a szegény asszony számára a boldogság utolsó felvillanása.

Gyurka minden szabad percét arra szentelte, hogy édesanyján segítsen. Megmunkálta a ház mögötti kiskertet, száraz gallyat gyűjtött az erdőben, bárhová küldték, szaladt ... Ez utóbbi év alatt egészen megkomolyodott.

Mégsem tudta gyermekésszel felfogni, hogy mit

jelenthet az élet e kis családi körön kívül, ahol született és amelyet még sohasem hagyott el. Nagyon bántotta, hogy kis húgától elválasztják és többé talán sohasem láthatja. Még nem sejtette, hogy pontosan mit akarnak velük, de erős elhatározás fogant meg lelkében: menekülni... menekülni... nem számít hová, csak nagyon-nagyon messze, ahol nem ismerik, ahol nem kényszerítik őket szétválásra.

Nem tétozódott sokáig. Könnyeit visszafojtva felkelt, tapogatódzva felöltözködött. Lámpát nem gyújtott, mert félt, hogy valami kis kilopódzó fény-sugár elárulja. Felrázta Marikát ágyában.

A kislány ijedten riadt fel.

— Mi az? — kérdezte.

— Marikám, szét akarnak bennünket választani és valahová elküldeni. Többé talán nem is láthatnánk egymást. El kell menekülnünk!... Oltózz gyorsan! Addig belerakom a szükséges holmikat édesapánk hátizsákjába.

Marika be sem várta a mondat végét és keservesen sírni kezdett. Pedig ez a kislány, ha gyengéd és félénk volt is, az életben a bátrabbak közé tartozott. Nem ellenkezett. Megszokta már, hogy bátyja a vezetője. Még ő sem látta, hogy mennyire szerencsétlen ez a terv. Felkelt. Gyurka közben a talált élelmiszerekkel megtömte a hátizsákot. Marikát már felöltözve találta, aki mindkettőjük számára ruhát gyűrt össze egy csomóba.

— Nem terheljük meg magunkat túlságosan? — kérdezte Gyurka.

— Fehérneműt mindenképen kell magunkkal vinnünk: hogyan szereznénk máskép? Pénzünk nincs, hogy vehetnénk magunknak!

— Igazad van!... egy fillér sincs a zsebemben és tudom, hogy még a házban sem volt, amikor anyánk...

Nem volt ereje kimondani a fájdalmas szót. Most nem szabad sírnia.

Zsebrevágta kését, amely annyira hozzá nőtt,

mint sétabot a gazdájához. Hogy fel ne riassza Viktória néniéket, a ház mögötti kis ajtón, amely a kertből nyílt, segítette kis húgát. A sövény mellett haladtak, amely kertjüket Robinékétől elválasztotta. Átvágtak egy mezőn és beértek az erdőbe.

Marika számára már itt elkezdődött a keresztút. Eddig a gyér holdvilág vezette őket útjukon, de a fák alatt a dús bokrok között, az alig járt ösvényen, amerre Gyurka vezette, szuroksötét az éjtszaka. Gyurka jól ismerte az erdőnek ezt a részét, hisz idejárt naponkint száraz gallyat gyűjteni. Marika azonban még sohasem járt erre. Folyton belebotlott az ágakba és elbukott a gyökerekben. Kis bátyja elvette tőle a csomagot. Kézenfogva vezette maga után, mivel az út nagyon szűk ahhoz, hogy egymásmellett haladjanak.

A gyermekek körülbelül félóra múlva kiértek arra az útra, amely Robinék vadászháza alatt vitt el és két kilométerrel odébb beleszaladt a városba vivő nagy országútba. Ez a legtávolabbi hely, ahova eddig Gyurka eljutott. Vásárra ment el erre apjával. Most az ellenkező irányban indult el az országúton. Úgy gondolta, hogy nagyobb biztonságban lesz olyan tájakon, amelyeket még nem ismer.

Marika már úgy elfáradt, hogy negyedóra meg kellett pihenniök.

Az út felfelé vezetett. A domtetőn egy régi vár romjai mellett vitt el az útjuk, majd meredeken lefelé futott. A romok kiugró, sziklaszerű falai őrködtek az út felett . . .

Az egykori várból nem maradt más, csak félig rombadólt falak és elhagyottan meredt fel a fák fölé egy-egy különálló falrész. A vár többi részét minden oldalról átkarolta és elrejtette az erdő.

A külső várövezet még állt. Más oldalról nem is lehetett a vár belsejébe behatolni, csak az útfelőli részen. Itt magas törmelékhalmoz feküdt, rajta fatörzsek és száraz ágak. Mögötte egy medenceszerű mélyedésben, amely régebben a vár udvara volt, a

fák és bokrok kibogozhatatlan sűrűvé nőttek. Rókának igen kedvelt tanyája, amely Robin bácsi nagy bosszúságára elrejtette a környék „csirkefogóit”. Benn nyilván mély odúk lehettek és azokat kifüszölni lehetetlen.

Amikor a gyermekek a romokhoz érkeztek, Marika teljesen kimerült. Gyurka hirtelen átgondolta a helyzetet. A nap csakhamar meglepi őket ezen a területen, amelyet Robin bácsi mindennap megjár. Mit csináljon? Megszokott határozottsággal úgy dönt, hogy a romok között megbújva töltik a nappalt. Este tovább folytatják útjukat és ismét egy egész éjszaka áll rendelkezésükre.

— Csak meg ne találjanak bennünket, ha keresésünkre indulnak! — aggódott Marika.

A kisleány minden alkalmat kihasznál, hogy késleltesse a pillanatot, amikor végleg elhagyják ezt a vidéket és aztán többé nem . . .

Nem volt könnyű a romokon felkapaszkodni. A bozótok kízóan szúrtak. Gyurka minden erejét összeszedve vonszolta Marikát és a csomagokat. Kezét minduntalan felhorzsolta . . . A másik oldalt szerencsájukra nem lepte be oly sűrűn a bozót. Itt nagyobb nehézség nélkül elérkeztek egy dús élő-szővényhez, amely a vár egykori udvarának a közepén burjánzott ki. Marika egy fa tövébe roskadt. Gyurka melléje helyezte a csomagokat . . . de nem nyugodott meg véglegesen. Hátha találna még biztosabb rejtekhelyet is!

— Marika, — fordult kis hűgához — nem félsz néhány percig egyedül maradni? Körüljárom a falakat és megnézem, vajjon nem találnék-e lyukat, ahol megbújhatnánk.

Megmarkolta kinyitott zsebkését és hozzálátott, hogy a belső részt aprólékosan átkutassa.

Mindenütt leomlott falak törmelékhalmozai zárták el megközelíthetetlenül a vár udvarát. Ahol a falak tövéhez közel jutott, ott sem látott semmiféle nyílást. Majdnem egészen körüljárta a falakat és le-

hangolva állapította meg, hogy kutatása hiába volt. Ekkor az egyik sűrű mogyoróbokorból, amely a falat egészen eltakarta, egy róka ugrott elő. Villámként surrant el Gyurka előtt.

— Bizonyára itt benn van az odúja — gondolta a gyermek.

Széthúzta a mogyoróbokor vesszőit, amelyek a kötörmeléken át nőttek. A kötörmelékkal egymagasságban egy lyukat pillant meg. Mintha valami szelöltető ablak lenne. Körülötte a falak mindenütt jó állapotban vannak. Talán még gyermek is beférne rajta.

Kését zsebrevágva egészen a lyukig kúszik és egyik karját beledugja, hogy kitapogassa, milyen mély a lyuk. Alig dugja azonban be kezét, valami kegyetlenül beleharap. „Egy róka” — gondolta. Megdöbbentő hidegvérrel másik kezét is bedugja és nyakoncsípi a rókát: mert valóban az volt.

A meglepett rókakoma elszántan védekezik mancsával a támadóval szemben. Gyurka két kézzel átmarkolja a nyakát és teljes erejével fojtogatja. A róka szorongatott helyzetbe került. Elárulja ezt eszeveszett kapkodása. A lyuk belsejében guruló kövek zaja is arra mutat, hogy hátsó lába nem áll szilárd talajon. Első lábával igyekszik ellenfelét össze-vissza karmolni. Sikerül is, de Gyurka mindennek ellenére szilárdan kitart. A „koma” lassan fuldokolni kezd: ereje kimerül és ugrándozásai egyre ritkulnak. Végül mozdulatlan marad.

Gyurka csak néhány perc múlva merte a szorítógyűrűt kiengedni. A róka valóban kimúlt... Elengeti. A test lassan hempereg odább...

— Itt bent bizonyára üreg van. Egy földalatti odú: az álmodott bűvőhely!

Közben világos nappal lett, sietni kellett. Gyurka nem is kutat tovább, hanem a fához fut, ahol Mariát ilyen hosszú időre magára hagyta.

— Találtam alkalmas helyet, — jelenti be — gyere gyorsan!

Felkapta a csomagokat és hűgát is a lyuk felé vonszolja. Kifeszegget néhány követ, hogy a bejáratot megnagyobbítsa.

— Meg kellene nézni, mi van benne! — szölt Marika ijedt hangon, mert félt ebbe az ismeretlen, sötét üregbe belebűjni.

— Igazad van! — hagyta jóvá Gyurka.

Gyorsan összeszedett néhány száraz gallyat, zsebéből gyufát vesz elő és a rőzsét meggyújtva betaszítja a nyíláson. Az égő ágak a kötörmeléken bukdácsolva gurulnak lefelé, majd megállnak. Egy utolsó lobbanás bevilágítja az üreget. A talaj egyenletes: a falak jó állapotban vannak. Most már aztán félre minden kételkedéssel...

Gyurka kűszik le elsőnek. Aztán feltartott kézzel elszedi a csomagokat, amelyeket Marika adogat be. Aztán a kisleány volt a soron, aki némileg már megnyugodott. Gyurka segítségével ő is bekerűl az üregbe.

Gyurka újra felmászik s gondosan visszailleszti a lyuk szájánál a megbolygatott köveket.

Végűl megelegetetten fejezi be szálláscsináló munkáját és azt tanácsolta Marikának, hogy lássanak reggelihez.

— Nézz oda! — mutatott Marika a pince túlsó végébe. Ahogy újra megszűkítetted az odű bejáratát, úgy tűnik fel, mintha nem lenne ott olyan szurok-sötét.

— Csakugyan! Igazad van! — helyeselte Gyurka, miután pár pillanatig mereven figyelte a helyet. — Valami nyílásnak kell ott lennie! Pedig már milyen pompásnak éreztem magamat ez új rejtkehelyen! Megnézem, mi van ott!

— Vigyázz, hátha gödör van a földön! — figyelmeztette Marika.

Gyurka újra elővette gyufáját. Egy szálat meggyújtott és a földhöz egészen közel tartva óvatosan húzódott előre. Marika lépésről-lépésre követte. Körűlbelűl három méterrel odább az odű lezárult. Az

egyik sarokban azonban szűk nyílás vezetett egy csigalépcsőhöz . . . Rövid, kanyargós út után hirtelen napvilágra jutottak . . . szabad ég alá. Szerencsés fedezés! Az egyik régi torony belsejébe jutottak.

Jóllehet a torony falai már eléggé letöredeztek, mégis elég magasra nyúltak és minden veszély ellen jó védelmet nyújtottak. A talaj arra mutat, hogy minden vihar után újabb kőréteg hullik le a torony belsejébe, mert itt bent még csak nyoma sincsen a növényeknek.

— Mily szerencse! — örvendezett Marika — és milyen jól érzem magam itt: nem úgy, mint abban a szűk és sötét pincében!

Gyurka nem válaszolt. Elment, hogy elhozza a holmijukat. Kését előhúзва mégegyszer megszemlélte a rókát. Az állat már kihűlt.

— Meg kell nyúznom: apám azt mondta, hogy a rókabőr sokat ér. Talán el tudom adni.

Kezében csomagokkal tért vissza. Étkezés után erős álom lepte meg a gyermekeket: elnyújtóztak a földön és hamarosan álomba merültek.

III. FEJEZET

IZGALOM A FALUBAN

Robin néninek ezen a reggelen sok dolga akadt: felmosta a konyhát, letörölgette a bútorokat, rendbehozta a szobát: mert szerette a rendet. Bizony, a szegény Billoisné halála és betegsége nagyon felforgatott mindent. Még le sem ment a faluba, máris feltűnt neki, hogy a kis Marika, akit annyira szeretett, nem jön fel jó reggelt kívánni.

Jó reggeli készítésén fáradozott, hogy Robin bácsi kedvét megnyerje és megkezdhesse a rimánkodást az árvák érdekében.

— Robinné! — kiabált valaki a kert végéről — Robinné, nem tudja, hová lettek a kis Billois-gyerekek?

Viktória néni volt. Lihegve érkezett az erdészlak kapujába. A kiabálásra Lujza néni még majdnem a lábast is leejtette kezéből és sietve bukkant ki a küszöbön.

— Hát nincsenek otthon? — kiáltott vissza.

Viktória néni sóhajtva intett nemet.

— Valószínű, Gyurkára valami elintézni valót bízott valaki és hűgát is magával vitte.

— Ebben kételkedem! — válaszolt Viktória. — Az imént feltűnt nekem, hogy a házban semmi mozgolódás nincs. Előkapartam az ajtó alól a kulcsot és benyitottam. Az ágyak széjjel, a szekrény tárva, mintha eltávoztak volna.

— Mit gondol, hová mehettek?

— Nem is sejtem!

— Most még nem mehetek le, — sajnálkozott

Lujza néni — mert férjem nemsokára hazaérkezik. Reggeli után azonnal lenézek!

— Nekem is sietnem kell már, — válaszolt Viktória — a férfiak talán már be is mentek reggelizni. — Futva távozott.

Robinné minél inkább elgondolkozott a történeteken, annál nyugtalanabbul érezte magát. Mégis csak meghallotta Gyurka a beszélgetésüket. Mi lesz velük, ha esetleg nem találják meg őket?

Robin bácsi nem tartotta tragikusnak a gyermekek eltávozását: semmi lelkiismeretfurdalást nem érzett. Egyre erősítgette, hogy még az éj beállta előtt visszatérnek, s aztán nyugodt lélekkel újra kiment az erdőbe.

A gyermekek azonban estére sem tértek haza és még csak nem is látta senki őket. A faluban egyre nagyobb volt az izgalom. Mindenki tanácsot osztogatott. Nagy kutató utat terveztek. Mivel azonban a másnapi munka sürgetett, mert a szép időjárás megváltozásától féltek, lassankint lefeküdtek.

A tárvahagyott szekrényt Robinné átvizsgálva észrevette, hogy több fehérnemű hiányzik. Miután Viktóriának átadta a kulcsot, ha esetleg a gyermekek mégis visszatérnének, gyötrődő szívvel ment haza. Érezte, hogy a helyzet súlyos, amelyet valószínű Viktóriával való beszélgetésük indított el.

Férje sírva találta, amikor ebédre hazatért. Röviden elmondta, hogy aggodalmai közepette mire gondolt, de semmi célzást nem tett férje elutasító válaszára. Könnyei azonban így hallgatólagosan is Robin bácsi számára a legkegyetlenebb szemrehányás volt.

A falubeliek megállapodtak abban, hogy Viktória néni idősebbik fia iskolába menet jelenti az ügyet a bírónak.

A templom, az iskola és a községháza egy csoportban feküdt a völgy alsó végén mintegy húsz lakóház közepén. Külön kis község ez, amelynek

csak a „hivatalos személyek” ottléte adott némi jelentőséget.

A bírót nem találták otthon: szénát gyűjtött. A tanító vállalta a hír átadását és pontosan teljesítette is.

A bíró bácsi rettegett az iratoktól. Úgy irtózott a közügyek intézésétől, mint a tűztől és tevékenységét a lehető legszűkebbre szorította. A falubeliek ennek csak örültek. Amidőn meghallotta, hogy a gyermekek elmentek, jóleső érzés futott át rajta, hogy megszabadult egy csomó hivatalos irkafirkától. Az egyik unalmasabb, mint a másik: levelet irogatni... iratokat aláírni...

— Hogy mennének a pokolba! — mormogta a tanítónak. Többé nincs gondom rájuk, mert nem az én községem területén tartózkodnak.

A tanító azonban felhívta a bíró figyelmét, hogy súlyos kellemetlenségek származhatnak abból, ha a kis Billois-gyermekek eltűnését legalább a csendőrségen nem jelenti.

— Pompás gondolat! Holnap ugyan nem leszek itt, amikor a postás jön, mert szénámat hordom haza, de szíveskedjék neki megmondani, mihelyt bemegy a városba, tegyen jelentést a csendőrségen.

Közben gyanúsán kémlelte az eget és aggódva nézte a felhőket, amelyek nem jót jósoltak.

— Csak ne essék addig az eső, amíg a szénámat haza nem hordom — jegyezte meg távozófélben.

Másnap a postás sok megbízást kapott. A nap is melegen sütött: egymásután kínálták meg egy kis itókával, hogy felüdítse magát. Hazatértében erről a megbízásról egészen meg is feledkezett.

*

Két héttel később ki gondolt már a kis szökevényekre?

Vihar száguldott át a vidéken: a gabonafélék nagyon megsínylették. Még a mosóban is csak erről beszélgettek.

Csak Robin bácsi és felesége gondolt állandóan

a két kis szökevényre, bár egymás között sohasem említették. Robin bácsi átkutatta az erdőt egészen az útszéli csárdáig és még a többi vadórt is munkába állította. A gyermekeket azonban egyikük sem látta.

Kutyája, Trim, az egyik nap feltűnő dühvel rohant a romok közé.

— Csak nem ott bent vannak? — kérdezte önmagától Robin bácsi. — Mit keresnének ott?

De azért óvatosan fülelt. Mozdulatlan állt a bejárat előtt. Ekkor egy róka villámként szökött át a romok tetején, gyors ugrással túl volt az úton és eltűnt. Robin bácsinak, életében talán most először, még csak eszébe sem jutott, hogy vállhoz emelje puskáját.

E különös esetről azonban semmit sem említett feleségének.

IV. FEJEZET

BERENDEZKEDNEK A ROMOK ALATT

Mi történt közben Gyurkával és Marikával?

Az első napon mélyen elaludtak, bár fekvőhelyük kemény kő volt. Napnyugtakor ébredtek fel és elfogyasztották a hátizsákban magukkal hozott élelmet. Szomjasak voltak... Gyurka emlékezett, hogy a falu felett a romoktól nem messze van egy kis forrás, amelyben így nyáron csak kevés víz szokott lenni. Meg kell próbálni! Üggyel-bajjal kibújt rejtkehelyéről. A vár külső falain és bokrain keresztül elhagyja a romokat és meg is találja a forrást. Sokkal közelebb van, mint ahogy gondolta. Víz ugyan igen kevés volt benne. A maga szomját még csak elolthatta vele... de Marika?... Ide nem merte elvezetni és Marika sem volt erre nagyon hajlandó. A hazulról elhozott poharat töltötte meg tehát és igyekezett kis húgának elvinni. Azonban mire a toronyba ért, a legnagyobb vigyázat ellenére is csak kevés maradt benne. Marika ugyan kijelentette, hogy ezzel is megelégszik.

— Most mitévők legyünk?

— Tovább megyünk — ajánlotta Gyurka, hangjából azonban hiányzott a megszokott határozottság.

— Könyörgök, — szólt Marika — maradjunk még itt. Fáj a lábam: olyan fáradt vagyok.

— Nem maradhatunk itt! Élelmünk sincs már.

— Hová mennénk?

— Amilyen messze csak lehet. Majd meglátjuk: amíg munkát nem találunk.

Marikának sírásra görbült a szája.

— Éppen most hallottam a templomunk harang-

ját. Biztos, hogy a miénk volt. Úgy örültem! Ha tovább megyünk, többé ezt sem hallhatom.

Szegény kis Marika! Ebben a templomban áldozott először: körülötte a temető, amelyben édesapjuk és édesanyjuk nyugszik. Megrémítette a gondolat, hogy mindezt el kell hagynia.

Gyurka szerette a kalandokat. Az ismeretlen nem rémítette meg, sőt vonzotta... De amikor látta húga szomorúságát, nem tudott dönten.

— Csak néhány napig maradjunk még — síránkozott Marika. — Aztán, ha úgy akarod...

— Mit eszünk addig?

— Haza tudsz még menni! A kertben van burgonya, levesbe való karfiol, a kamrában meg száraz gesztenye.

— Nagyszerű ötlet, — kapott Gyurka az alkalmon — ha az éjszaka nem megyünk tovább, visszamegyek a házukba és hozok valamit, amiből néhány napig megélünk... Nem félsz egyedül maradni?

— Inkább ezt választom, mint hogy tovább induljunk.

Nem is tárgyaltak tovább. Gyurka fogta a hátizsákot, zsebkését és nekivágott az útnak. Kicsit félt, hogy észreveszik. A bokrok alatt bújt, majd Robinék sövénye tövében kúszott tova. Minden akadály nélkül érkezik meg a ház mögé. Szerencsére Robin néni nem zárta be a kertbe vezető kiskaput... Belép rajta. Bemegy a házba, tapogatva eljut egészen a kemencéig, ahol megtalálja a lámpát. Meggyújtja. Már előbb lehúzta az ablakredőnyöket is, hogy a fény ki ne szivároghasson, mert különben észrevennék és nem tudna minden szükségéset elvinni.

Mindent a konyhaasztalra gyűjt össze: gesztenyes tarisznyát, egy bögre zsírt, lábast, burgonyát, sárqarénát, egy üveget, hogy azzal hordhassa a vizet a forrásból; gyertyát, két pokrócot, mert félt, hogy Marika a hűvös éjszakákon megfázik. Nyugtalanul

nézegette az összegyűjtött holmikat. Hogyan tudja mindezt elcipelni?

— Pedig, ha törik, ha szakad, el kell vinnem — mormogja félhangosan.

Újra bemegy a kamrába, két zsákot szed elő és megtömi.

— Csak egyet tudok felemelni... Fordulok ketőt és megoldom a nagy kérdést.

Először az egyik zsákot viszi el az erdő széléig. Eddig a legveszélyesebb az út... Visszajön. Felveszi a másik zsákot és miután a lámpát gondosan visszahelyezi, becsukja az ajtót. Közben megered az eső, de Gyurka nem gondol most arra, hogy ázik. Így annál biztosabb, hogy senkivel sem találkozik az úton.

Halvány fény derengett már a fák felett, amikor Gyurka kimerülve két zsákjával becsúszik a romok alatti odújukba. Pedig munkája nem ért még egészen véget. Még napfelkelte előtt el kell mennie, hogy az üveget megtöltse vízzel.

— A lábast is vidd — ajánlotta Marika.

A kisleány az éjtszaka jórészét átaludta és így nem találta hosszúnak az időt.

— Fa is kell! — jutott Gyurka eszébe épp abban a pillanatban, amikor a lyukat már visszaigazította. Még egy utolsó erőfeszítés. Szerencsére száraz ágakban nem volt hiány. Van itt elég az erdőben és a falubeliek ide a romok közé már nemigen jönnek el fát szedni. Negyedóra alatt két-három nyalábbal dobált be az odúba. Több napig eltart. Most már végre nyugovóra térhetett.

— Tüzet akarsz rakni? — szól Marikához — de mi lesz, ha meglátják a füstöt?

— Ó, — válaszolt a kisleány — a fa csak egy pillanatig füstöl, amíg meg nem gyullad! Csak aludj szépen: mire felébredsz, már lesz főtt krumpli.

Gyurka annyira kifáradt, hogy nem is válaszolt semmit. Elnyújtózott az egyik sarokban és csakhamar elaludt.

Marika gondosan kikereste a torony belsejében azt a helyet, ahol tüzet rakhat. A terem bejáratához közel, a falban egy óriási kő volt és alatta egy keskeny nyílás. Arra gondolt, néhány kisebb követ kiszed mellőle, hogy megnézze, mi van ott. Újabb mélyedés volt. Az apróbb köveket könnyen el tudta távolítani és négykézlábra ereszkedve belenézett az üreg belsejébe. Egy kandalló romja. Amolyan kemenceféle, amely körül egyszerre több ember is elüldögélhetett. Marika még beljebb hatolt. Egész kis szobát alkotott a kandalló és magasra meredő kéményén át megpillantotta az eget.

— Ó, — sóhajtott fel a kisleány imára kulcsolt kezekkel — szegény jó édesanyánk ígéretéhez hűen mennyire pártfogol bennünket!

Gyorsan kivájta a nyílást és az ócska kemence közepén tüzet rakott. A burgonyával megrakott lábas csakhamar otthoniasan bugyborékol.

Amikor Gyurka felébredt, csodálkozva vizsgálta Marika kemencéjét.

— Gyurka, szedj el még néhány követ és én itt bent alszom. Nekem ez jobban tetszik, mint az a másik odú.

— Hogyan menthetném ki Marikát erről a helyről — gondolkodott Gyurka s aggódva latolgatta a jövőt.

Ha csak egyedül lenne, egy pillanatig sem haboznék és nekiindulna az ismeretlennek, amitől húga annyira fél. Sajnos, azonban nemcsak önmagára kell gondolnia... Édesanyjának is megígérte, hogy vigyáz kis húgocskájára és apját, anyját helyettesíti. Nagy felelősség ez; és jóllehet máskor olyan határozottan tudott dönteni, most kissé megingott. S ahogy lassan lehiggadt, vette észre a veszélyt, amelyre oly meggondolatlanul vállalkozott.

Egymaga talán könnyen elhelyezkednék valahol, de vajjon odaveszik-e testvérét is? Kérdés, amely Gyurkát egyre kínozza. Úgy gondolkodott, mint sok felnőtt, akik a fontos dolgokban a döntést egyre

halogatják: „Ha keresnek is, — okoskodott később — legfeljebb csak az első pár napon, aztán elfelejtenek bennünket... Utána már könnyebben távozhatunk innen. Még sok burgonya van otthon a kertben és az jogosan a miénk. Minden éjjel ellátogatok érte: a nappalt meg átalszom... A többit majd meglátjuk...

A rókabőrt gondosan kitömté száraz szénával és árnyékos helyre tette száradni. Utána kitakarította az ócska kemencét.

— Csak középujt, — ajánlotta Marika — a széle így pompás fészket alkot, ahol igen jól fogom magam érezni.

Többé nem esett szó a továbbmenésről. Következő éjjel Gyurka újra visszament a faluba és a burgonyán kívül magával hozta a lámpát és a kézimunkakeretet is, amelyen édesanyja olyan gyönyörű csipkéket készített. Marika erősítette, hogy munka közben mindig megfigyelte az anyját és tud már az orsókkal bánni. Ő is tud csipkét csinálni.

Gyurka felfrissítette a vízkészletet, aztán az üreget újra teleszórta száraz rőzsével. Száraz szénát, erdei pajzsikát is gyűjtött, hogy Marika és önmaga számára a kissé hideg és köves talajon elfogadhatóbb alvóhelyet készítsen.

S amikor az emberek számára megkezdődött a nappal, Gyurkára akkor köszöntött rá az éjtszaka.

V. FEJEZET

A FELFEDEZÉS

Mennyit aludt Gyurka? Nem tudja. Hirtelen éles, riadt kiáltást hall, mire rögtön talpra ugrik. Felállva, álomtól bódult fejjel mered maga elé, s azt hiszi, hogy talán csak álmodott, amikor az üregből a kínos segélykiáltást hallotta.

— Gyurka, segítség! ... segítség! ... leesem! ...

Egy ugrással máris az üregben terem. Koromsötét van.

— Hol vagy Marika? Mi van veled?

— Itt vagyok! — válaszolt egy lassan távolodó hang.

— Jaj, siess, gyorsan ... csúszom ... leesem ...

Négykézlábra ereszkedve, két kezével a talajt tapogatva kúszik Gyurka előre a kötörmeléken és ágakon keresztül, amit az előző éjjel dobált le. Keze eléri Marika haját, aki azonnal belekapaszkodik karjába.

— Fogj meg, húzz ki, — rimánkodott — leesem!

Gyurka nem sokáig gondolkodott azon, hogy mi történt. Vállon ragadta Marikát és maga felé húzta. Így meggörnyedve azonban nem volt ereje. Marika súlyos tehernek bizonyult.

— Próbálj kicsit segíteni magadon! — szólt Gyurka.

— Nem tudok! Lábam egy lyukba lóg le!

— Uram, Isten! Hová is csúszhatott?

Gyurka lábát kiterpesztve minden erejét összeszedi. Néhány percig erőlködik, de hasztalan. Kínos aggodalom szállja meg. Végül mégis sikerül kissé

feljebb húznia kis hűgát, aki most már derékmagaságban a talaj felett van.

Gyurka homlokáról csurog a veríték. Kifűjja magát, majd hóna alatt átkarolja Marikát. Sikerül egészen kihúznia. A kisleány annyira remeg, hogy nem tud saját lábán megállni. Görcsösen kapaszkodik bátyjába, mert fél, hogy újra lecsúszik. A torony alá viszi és leülteti egy kőre. A szabad levegő jót tett neki. Még azért mindig halottsápadt, fogai vascognak és görcsös zokogás rázza testét.

Gyurka pohárért fut. Vízet hoz neki és mint egy édesanya, gyengéden megitatja, dédelgeti és végre is sikerül megnyugtatnia.

Amikor teljesen lecsillapodott, a torony tövében elpihent a száraz szénarakáson. Gyurka pedig visszament az üregbe. Gondosan körülnézett, hogy nem fenyeget-e máshonnan is veszély s némi szemrehányást érzett, hogy miért is nem tette ezt már előbb. Be akarta tömni a nyílást, ahol Marika az imént majdnem a halálát lelte.

Meggyújtotta a lámpát s a talaj mentén körülfáttatta, hogy meggyőződjék, vajjon nincs-e más nyílás.

Tovább vizsgálgatta a veszélyes üreget. Felkellett kíváncsisága mind élénkebb lesz, végül ráeszmél, hogy jól működő csapóajtó ez. A zárókő is ott fekszik mellette: a lyukat még félig el is takarja. Ez volt a nagy szerencse, mert különben Marika végleg eltűnt volna a mélyben.

Alatta bizonyára pince van: vagy egy másik földalatti emelet. Gyurkát most már nem hagyta békén nyugtalan természete és eldöntötte, hogy az új helyet mindenáron felderíti. Először megpróbált belenézni. Vette a kötelet, amit rőzsekötözésre hozott fel, hozzákötötte a kis lámpa fogantyújához és a csapóajtón keresztül vigyázva leeresztette. A kötélt véget ért, a lámpa azonban még mindig a levegőben himbálózott. Lehasalt, karját is egészen a mélybe nyújtotta. A lámpa talajt ért és megállt a földön.

Karja után Gyurka a fejét is beledugta, nem törődve azzal, hogy könnyen a lámpa után bukhat. Terem volt lenn: nagyon hasonló ahhoz, amelyben tartózkodik.

Most már nem gondolt többé arra, hogy elhagyják ezt a helyet. Leszállni; kivizsgálni a földalatti termeket, amelyek a várrom alatt még elterülhetnek. Ez volt minden vágya. Micsoda kecsegtető remények egy kalandszerető fiú előtt.

— Hogyan ereszkedjem le? — tépelődött. — Létra kellene! De honnan vegyem?

Felhúzta a lámpát. Kiszámította, hogy a földalatti terem körülbelül kétszerolyan mélyen van, mint amilyen magas ő maga. Pillanatnyilag legsürgősebb teendő, hogy a lyuk nyílását eltorlaszolja. Megpróbálta ráhelyezni a régi zárókövet, de túl nehéz volt. A kőrakásból kiválasztott tehát egy elég nagy követ és a lyukhoz hengerítette. Nem fedte be ugyan egészen, de többé nem fenyegetett a veszély, hogy valamelyikük beleesik. Összegyűjtötte a szétszórt gallyakat, betömte vele az üreg bejáratát is, hogy Marika többé ne mehessen oda.

Amikor Gyurka előbujt a pincszerű odúból, az izgalmaktól kimerült kis húga elaludt... Az ő szemére azonban nem jött álom.

— Hogyan lehetne oda leereszkedni? — tűnődött magában.

Közben Marika is felébredt. Hevesen tiltakozott Gyurka terve ellen, hogy lemenjen ebbe a rettenetes lyukba. Ellenkezése azonban megtörött kis bátyja ellenkezésén. Később azt tanácsolta neki, hogy ott-hon a pajtában a régi deszkák között van egy létra, azt hozza el. Édesanyja betegsége alatt sokat segített a háztartásban és jobban ismerte a házban található dolgokat.

Gyurka alig győzte türelemmel kivárni az éjtszakát. Mihelyt beesteledett, ment is a létráért. Ahogy megérkezett a szülői házba, egy darab gyertyavéggel egyenesen a pajtába ment. Marika jól

emlékezett. Csak lécből összetákolt létra volt, amelyet a cserepezők szoktak használni. Éppen ezért nem túl erős. Gyurka azonban mindezt nem nézte. Csak az volt a fontos, hogy elég hosszú legyen és ne nagyon nehéz, hogy fel tudja vonszolni. A romok alatt már több napra való a burgonyakészletük, tehát most kizárólag csak a létrára volt gondja. Valószínű, hogy a földalatti kutatás hosszú ideig tart. Az egyik sarokban megtalálta a petróleumos kannát, benne jócskán petróleummal. Azt is felvette. Egyik kezében a kannával, másikban a létrával elindult. Szerencséjére erősen fújt a szél és elnyomta azt a sok zörejt, amit a létra a szűk ösvény kiálló kövein ugrálva okozott. És az ösvény Robinék házatól nem messze vitt, így hát Trim fülei is a közelben hallgatództak.

Gyurka kétségkívül nagyon meggondolt fiú, de még fiatal és tapasztalatlan.

Hazaérkezve földalatti lakásukba a helyett, hogy szénából vetett ágyába feküdt volna, azonnal hozzálátott a kutatáshoz. Annyival is érdekfeszítőbb volt ez a felderítés, mert húga kis odújában mélyen alszik és minderről semmit sem tud.

A lámpa tele petróleummal. Eltávolítja a csapóajtó zárókövét s lecsúsztatja a létrát. Körülbelül félméterrel hosszabb, mint a lyuk mélysége. Pazar! Csak egy hiba van: a nyílás legnagyobb részét is elfoglalja. Sebaj! Gyurka nem nagy s a mellett mozgékony, mint a csuka. Sikerül befészkelődni a nyíláson: kezébe fogja a lámpát és lelépeget a létrán, amely kicsit himbálódzik. Kissé nyugtalanítja a hintázás, de hamarosan leér. A terem, amelybe ér, ugyanolyan méretű, mint a felette lévő. Milyen csalogódás lenne, ha minden oldalról zárt!

Jó levegő van — állapítja meg Gyurka. — Igaz, hogy a kis lámpa nem világít valami nagyszerűen... Lassan körülsétál, minden lépésnél gondosan átvizsgálja a talajt, hogy lyukba ne essék. Aztán lámpáját felemeli, hogy a falakat is átvizsgálhassa. A pince mélyén a toronybavezető lépcső alatt kis nyílást

vesz észre. Boldog örömmel kiált fel. Ha ezen keresztülmegy, valószínű, egy sokkal nagyobb terembe ér, mert még lámpája fénye sem érte el a túlsó oldalt... Bármilyen érdekfeszítő is azonban a felfedező út, úgy gondolta, mégsem éri meg a kockázatot, mert könnyen ithaghatja a fogát.

Néhány pillanatig gondolkodik, aztán végigkémleli a fal tövét. Elhatározta, nem enged a kísértésnek, hogy bebújjék, egy esetleg előbukkanó folyosóba. Úgy számította, hogy így visszaérkezik kiindulási pontjára. Jó volt, hogy így döntött, mert amint néhány métert kúszik a fal tövében, széles terem bejáratához érkezik, amelynek a végét sem látja. Óriási kísértést érez! Akkor azonban eszébe jut, hogy ott fenn van valaki, akiért felelős. Elhalad a terem előtt és folytatja útját. A fal alig észrevehetően kanyarodik.

— A torony alatt kell lennem — állapítja meg. Valóban visszaér kiindulási pontjához a nélkül, hogy csak egy szögletet is talált volna. Ekkor veszi észre, hogy vízben gázol. Eddig a talajra nem is figyelt. Letartja lámpáját. Kicsike ér kigyózik át a terem közepén és a fal tövében eltűnik. Tovább tájékozódva úgy ítéli, hogy a víz a vár külső oldaláról folyik le.

— Csak nem az én forrásom ez? — találgatja. — Milyen jó lenne, ha ide járhatnék le vízért. Minnyivel kényelmesebb lenne, mint kijárni: Marikának rengeteg víz kell.

Még jobban leereszti lámpáját és egy vízzel telt gödröt vesz észre.

— A végén még egész jó sorsunk lesz itt — állapítja meg Gyurka. — Csak kenyerünk lenne!

Újra felmászott és a létrát is felhúzta. Elzárta a csapóajtót és arra gondolt, hogy jó volna lefeküdni.

Marika elképedt, mikor bátyja felfedezéséről értesült. Főképp a kút érdekelte.

— Sok vízre van szükségem, — magyarázta — hogy kimoshassam fehéreneműnket.

Gyurka arra nem is gondolt, hogy ingét előbb-

utóbb váltani is kell és hogy ezt nem szabad elhanyagolnia.

— Szükségem lenne teknőre, paskolófára, szappanra, kékítőre meg vödörre is — sorolja fel a kis háziasszony.

— Jól emlékszel rá, — szakítja félbe Gyurka a hosszú litániát elképedve — hogy a fehérműmósáshoz ennyi minden kell?

— Határozottan! Sőt még mindig nem lesz olyan tiszta, mintha elmehetnék az öblítőbe is. Hát még aztán a vasalás? Ez azonban lehetetlen asztal és vasaló nélkül!

— Azt pedig már igazán nem hozok! Nem tudjuk felvenni a ruhát vasalás nélkül is?

— Nagyon jó lenne a vasaló!... Na, de majd összehajtogatom.

Gyurka másnap éjjel fején dézsával, kezében vödörrel, vállán pedig egy megtömött zsákkal tért vissza. A hozott szappan azonban nagyon kicsike volt.

— Nincs több! — mondotta hűgának.

— Hogyan oldom meg a mosást, ha ez elfogy? — nyugtalankodott Marika.

Este Gyurka határozottan kijelentette: „Itthagyjuk ezt a helyet!”

Ma még be akarja fejezni a földalatti termek kutatását. Mindíg ezen jár az esze. Egyedül csak az a félelem tartja vissza: hátha vesztébe rohan.

VI. FEJEZET

VESZÉLYES KIRÁNDULÁS

Néhány nap elteltével Gyurka egészen belejött, hogyan lehet a kútból vizet hozni. Erős bot segítségével, amelyet az erdőben vágott, emelőszerűen sikerült a nehéz követ elhengerítenie. Így vödrével együtt könnyen lefért a nyíláson. A csapóajtót minden alkalommal erősen összekötözött rőzsével zárta el. Marika meg úgysem járkált ide: nagyon félt.

Húga tanácsára az utóbbi éjszakákat burgonyaszedéssel és beszállításával töltötte el. Kettőt is fordult egy éjszaka, mert egyszerre — bármilyen erős is legyen egy 14 éves fiú — nem bír el sokat.

Annyira kifáradt, hogy a kimerültség miatt nem tudta átaludni a nappalt. Hosszúnak találta az időt. Marika attól tartott, hogy újra visszatér rögeszméje, hogy hagyják itt ezt a helyet: ezért igyekezett lefoglalni.

— Te Gyurka! Vesszőkosarat kellene fonnod, amint jó apánk csinálta minden este — hozakodott elő egyik nap a tervvel, amint kis odújában sürgött-forgott, mint mókus a kalitkában.

— Milyen nagyszerű ötlet! — ujjongott Gyurka. — Aztán elmegyek és eladom... Igen ám, de nincs kötőanyagom... És miből vegyünk?

— Nem láttál odahaza?

— Nem emlékszem!... különben... nem tudom — folytatta rövid gondolkodás után. — Elmegyek és megnézem!

Másnap az éjjeli kirándulásról csak úgy reggel felé ért haza. Marikának nagy csomó különböző

nagyságú kötöt mutatott, amelyet csak ügyel-bajjal tudott elcipelni.

— A pajtában az ócska ládák között találtam: talán még a felét sem bírtam elhozni.

— Menj és hozd el a maradékot is!

— Csak nem gondolod, hogy még ma visszamegyek?

— Ó, nem... Persze, hogy nem... De mindig félek, hogy egy napon félbe kell szakítanod a hazajárást.

— Látod, erre nem is gondoltam, — tünődött magában Gyurka — pedig a ház tulajdonosa előbb-utóbb megint csak kiadja valakinek a házat.

Még szorgalmasabban folytatta tehát éjszakai beszerző útjait.

Marika buzgón hozzálátott a csipkekészítéshez. Sok eredménytelen kísérletezés után végre megszületett az első hibátlan darab. Természetesen a legegyszerűbb mintájú, de mindenfelé szeretett és gyakran keresett darab. Örömmel gondolt arra, hogy néhány fillért kap érte.

Gyurka a kosárkészítésen fáradozott. Szépen sikerült is. Így az idő nem tűnt fel olyan hosszúnak a toronyrabságot önként vállaló kis árváknak.

De mi történt közben a földalatti termekkel?

Ó, igen, Gyurka erről sem feledkezett meg, csak a petróleumkészlet ijesztően fogyott és hogyan hoznak fel vizet, ha teljesen kimerül a kanna? Esztelen-ség lenne csupán kíváncsiság kedvéért elpazarolni a petróleumot: bár Gyurka nagyon bízott abban, hogy előbb-utóbb felújítja a készletet. Semmi sem akadályozta meg tehát, hogy be ne fejezze felderítő útjait. Addig el sem hagyná a romokat.

Egy hónapja elmúlt már, hogy a gyermekek az ódon várfalak között rejtőzködtek. Augusztus napjai peregtek. E hónap első vasárnapján volt a városban a szokásos nagyvásár. Már előző estén özönlöttek a vándorkomédiások kocsijai, rajtuk falovak, céllövő-táblák, vándorénekesek, mindenek sátrak stb.

Mindenkitől elzárva, Gyurka már régen nem tudta volna, hogy milyen napot írnak, ha mindjárt az elején nem lett volna előrelátó és kis zsebnote-szében nem jelölte volna a napok múlását. Ha néha elfelejtette, Marika figyelmeztette. Boldog volt és örült, ha hallotta a templom harangját. Minden vasárnap szentmisére és litániára hívta az embereket: erről mindig megtudta a napokat.

Augusztus első vasárnapjának előestéjén Gyurka bejelentette kis hűgának:

— Holnap reggel bemegyek a városba és megpróbálom eladni a kosaraimat.

— De Gyurka, — kiáltott fel Marika — arra nem is gondolsz, hogy ezen a napon van a vásár és falubelijeink is lesznek ott?

— Éppen ezért megyek be, mert a vásár napja van! Ilyenkor az idegenek házról-házra járnak és egész halom árut kínálnak megvételre. Engem is ilyen házaló árusnak tartanak az emberek. A falubeliokről pedig az a véleményem, hogy kilenc óra előtt nem érnek fel és akkorra én már bentleszek a városban.

— Úgy látom, Gyurka, te igen könnyen kockáztatasz mindent.

— Miért vagy ilyen aggályos? Milyen régóta nem ettünk már kenyeret! Mily jól esik, ha újra hozzájutunk...

— Ebben igazad van!

— Aztán, amint mondtad, szükséged van szappanra, két doboz gyufára, egy kis petróleumra... Így nem lehet tovább, szereznünk kell valamit.

Marika felsóhajtott. Testvérének bizony nagyon igaza van!

— Jó, menj csak! — folytatta. — Legalább csipkémeket is magaddal viszed: van úgy tíz méterre való.

— Honnan tudod, hogy annyi, hiszen nincs métered?

Marika elmosolyodott.

— Látom, hogy ezekhez nem értesz.

— Úgy mértem, mint anyám... a kézimunkakereten.

— Nagyon ügyes — jegyezte meg Gyurka. — Elviszem.

Még világgossal összekötözte a tucatnyi különböző nagyságú jól sikerült kosarat. Egy zsákot is vitt magával, hogy a csipkét, majd a vásárlandó holmit ebbe tegye bele.

Éjjel indult el. Húgocskájától aggódó szívvel búcsúzott el. Olyan messze érezte a várost: két mérföldre feküdt innen.

Még éji sötétség borított mindent s Gyurka már szapora léptekkel rőtta az utat. Hazatérőre az erdei utat választotta ki a cserjésen keresztül, mert nappal kellett visszajönnie és félt, hogy meglátják.

A kosarak nem voltak súlyosak. Gyurka gyorsan haladt és még éjszakai álmát aludta a város, amikor megérkezett. Nagyon korán futott be.

Leült az út szélére. Ilyen éjszakai sötétben tovább nem mehetett. Reggelfelé a házak mögötti úton a városszéli erdő alá húzódott. Innen figyelte a város ébredését. Mihelyt a járáskelésből úgy ítélte, hogy az üzletek már kinyitnak, a főutca felé sétált. Ez a nagy országút folytatása, amely bevezetett a városba.

Bár határozottan lépkedett, szíve mégis hevesen dobogott. Az első házból, ahová benyitott, minden további nélkül kizavarták. Bizonyára azért történt, — gondolta — mert vándorcigány gyerekek nézték. Egy pillanatra sem csüggedt azonban, hanem járt ajtóról-ajtóra. Volt hely, ahol kedvesen fogadták, másutt kevésbbé, a fontos az, hogy egy óra múlva a kosarakon túladott.

Rögtön rohant a pékhez. Nagy, kerek kenyeret vett, amely egymagában is tekintélyes terhet jelentett. Aztán szaladt a vegyeskereskedésbe, hogy Marika minden óhajának eleget tegyen. Megtöltötte petróleumos kannáját... Itt jut eszébe Marika csipkéje: erről egészen megfeledkezett. A kereskedő

ennek eladásával is foglalkozott. Meg is venné... de olyan kevésért... 3 fillér méterel Gyurka nem tudta felértékelni, hogy mennyit érhet. Marika meg nem mondott árat. Zsebrevágta tehát a harminc fillért, amit a tíz méterért kapott, aztán elköszönt a kereskedőtől. Megszámolta, mennyi pénze maradt. Éppen egy kis húsrá való. Milyen boldog lenne Marika, ha a levesbe tehetne húst is.

Hátán tele zsákkal, kezében kannával egy melékutcán egyenesen az erdő felé gyalogol. Szapora léptekkel igyekszik és ekkor veszi észre, hogy a főtéren a falovak javában vágatnak és a tulajdonos hangos kiáltásokkal hívja a közönséget.

Micsoda élvezet lenne egyet kerülni! A bohóc egyre kiabál: „Gyermekek, csak négy fillér!” Gyurkának zsebe mélyén még éppen négy fillér lapul. Az utcavégi falnak támaszkodva szemét a körhintára szegezi. Már-már enged a kísértésnek. Ebben a pillanatban egy zajos csoport közeledik az út közepén. Néhány méterrel odább Viktória nénit, férjét, két idősebb gyermekét és még néhány szomszédot pillant meg. Kővémeredten bámul rájuk és meg sem mer moccanni. Ha egy kicsit oldalt pillantanak, vége van. A falovak csábítása egyszerre szertefoszlott.

Ezer szerencse, hogy a csoportot szintén lefoglalta a vásár tarkasága: csak előre figyeltek és a falovak felé igyekeztek. Mihelyt kiérkeztek a térre, Gyurka futásnak eredt és meg sem állt az erdőszéli cserjésig.

Ideje volt már, hogy hazafelé induljon. A járt utat kerülnie kellett, mert minden lépés veszélyeztette, hogy esetleg ismerősökbe ütközik. Kemény út lesz! Két mérföldön át küzdeni zsákostul a cserjékkel és ág-boggal. Az erdő ezen részét nem ismerte. Igyekezett az út közelében maradni, hogy el ne tévedjen. Nem egyszer kísértett, hogy kimenjen az útra, de a gyalogosok és kocsik egyre sűrűbben jártak. Túl nagy merészség lett volna kimenni.

Mire a romokhoz ért, úgy érezte, hogy tovább már nem is tudna menni. E fáradtságáért azonban kárpótolta húga öröme, aki boldog volt, amikor kis bátyja kirakodott a zsákból és főképp, amikor megpillantotta a kenyeret.

Marika elkészítette az ebédet. Egy hónap után most ehettek először levest, benne pirított kenyérrel.

Gyurka egész napját pihenésre szentelte. Másnap azonban tervbe vette, hogy alaposan átkutatja a földalatti termeket. Lámpája teljesen felszerelve. Kis húga féltő aggódása közben eresztette le a létrát. Szokás szerint magához vette zsebkését is.

Könnyen rátalált a széles átjáró ajtajához. Itt kezdődött az ismeretlen terület. Alig haladt néhány lépést, zörgést hall. Megriasztott állat okozta a zajt. Villámként suhan át egy árnyék a falon és hirtelen eltűnik a folyosó sötétjében.

— Talán róka, — gondolta Gyurka — ide járnak inni a kúthoz. Mindez nem hátráltatta további kutatásában. Sőt!

A folyosó nem jelentett semmi akadályt. A talaj összefüggő, a falak simák, a mennyezet boltíves. A várnak ez a része teljesen ellenállt az idő vasfogának. A folyosó körülbelül húsz méter hosszú lehet. Ha Gyurka jobban ismerné a régi várak építési módját, könnyen rájöhetne, hogy a védőöv belsejében van, amely a tornyokat köti össze egymással. A folyosó valóban a főtorony alatt végződött: ez az őrtorony. Gyurka meglepve veszi észre, hogy mindenféle nagyságú, billenőfélben lévő kövek között napfény szűrődik be. Nehéz lenne ezt megmászni! Zömök, óriási pillérek, amelyek a boltívet tartották, megakadályozták a boltozat teljes beomlását, legalábbis azon a részen, ahonnan Gyurka behatolt. A folyosó jobb- és baloldalán a fal és a pillérek között szabad hely volt és a templomokhoz hasonló mellékhajót alkottak.

Gyurka jobbra fordult be. Rögtön egész sor fül-

két talált, amelyek a vár régi lakóinak búvóhelyül szolgáltak. Számtalan rókanyomot, elhagyott fészket fedezett fel: főképen ételeik maradéka és szétszórt csontvázak tették a helyet útálatossá... Újabb törmelékhalmaiba ütközött, amely az utat egészen eltorlaszolta. Ismét egy róka ugrik fel előtte; gyorsan felkúszik a kőrakáson, majd az egyik lyukon keresztül eltűnik, amelyen gyér fény szűrődik be.

Ugyanazon az úton visszajön és az ellenkező oldalt is felkutatja. Ugyanolyan beosztás, csak az utolsó fülkét vasajtó zárja el. Egyik oldalán óriási zár, a másikon meg hatalmas sarkok nyúlnak a sziklába.

A kis kutató képzelete mindinkább felcsigázódik és messzemenő találgatásokba kezd. A többi ajtó nyilván fából lehetett, amit tűz vagy pusztán az idő viszontagsága megemésztett. De miért van ennek vaskapuja? Valami értékes dolog lehet bent! Kár, hogy nincs semmiféle szerszáma, amivel kifeszítené az ajtót. Pontosan beillesztették a kivágásba, sehol egy repedés, hogy legalább késével megmérhetné a vastagságát. Teljes erejével nekirugaszkodik az ajtónak. Az tompa dübörgéssel felel, de még egy hajszálnyi sem mozdul.

Felhagy a sikertelen kísérletekkel.

Annyira lehangolódott, hogy még a nagymennyiségű faszén felfedezése is alig vigasztalta meg. Pedig ez Marika számára értékes, annál is inkább, mert Gyurka mindig félt, ha kéményük felett gyéren áruló füst bodrozódott fel. A szénnel nincs többé veszély!

Sietve mászott fel a toronyba és örömmel mesélte el Marikának kutató útjának eredményét. Húgát jobban érdekelte a faszén, mint a titokzatos vasajtó és nem szűnt meg rimánkodni, hogy menjen le és keressen még.

— Ezentúl nem lesz szükségem gyufára. Úgy csinállok, mint édesanyám: a szikrát betakarom hamuval és így estétől reggelig eltart.

Gyurka csak félfüllel hallgatta Marika beszédét: a zárt ajtó titkain tépelődött.

Az apai házat még néha-közben meglátogatta. A következő éjjel is elment és egy feszítővasat hozott magával. Ismét leszállt az üregbe és órák hosszat bajlódott az ajtóval. Az eredmény: a veríték csakúgy csurgott róla, és bár kezén kemény bőr volt, a sok kalapálás miatt tele lett hólyagokkal. Sőt a nagy munkában még arról is megfeledkezett, hogy a kalapálás zaját ott fenn az úton esetleg meghallják.

Bosszúsan tért vissza a toronyba, ahol Marika fáradhatatlanul forgatta az orsókat, mint egy felnőtt munkásnő.

Gyurka rossz kedvében — ami nála csak ritkán fordult elő — az alvásban keresett megnyugvást.

VII. FEJEZET

A SZERENCSETTLEN TALÁLKOZÁS

A kis háziasszony szűkösen szeletelt kenyere végül mégis csak elfogyott, úgyszintén a hazulról hozott száraz gesztenye is. Marika egyre soványodott és halványult, mert hiszen csak krumplit ehetek. Gyurka újabb kosarakat készített, de félt bemenni a városba, ahol most nem néznék vándor cigánygyereknek...

Augusztus vége felé járt az idő.

— Megnézem, — mondotta Marikának — nem érett-e már meg az erdőben a gesztenye. Változatos-ságot jelentene egyhangú ételünkben.

A kisleány szeme felcsillant. Parázson sült friss gesztenye, mily pompás lenne!

Az erdő gesztenyefái mindenki számára teremnek. A tulajdonos kicsinyességnek tartotta, hogy felszedje. A falubeliek már ősidők óta magukénak tekintették... Mindig sokan szedtek gesztenyét s így sohasem volt elég a fák alatt.

Gyurka természetesen csak éjjel mehetett ki és ha a hold nem gyújtotta ki mécsesét, bizony csak tapogatódzva tudott szedegetni. A gesztenyét még tüskés zöld héj borította és a sötétben is elárulták magukat szúrásukkal.

Gyűjtése csak nagyon szegényesen sikerült. Húga azonban olyan örömmel fogadta ezt a néhány szemet, hogy ezután minden este kiment, remélve, hogy talán többet talál. Egyik este így szólt Marika:

— Ma éjszaka biztosan több gesztenyét találsz. Reggel óta fúj a szél, sok hullhatott le.

— Lehetséges — válaszolt Gyurka.

Ezen az estén különös erejébe került, hogy ki-
menjen az erdőbe. Az előző éjszakákon kétszer is
valami rossz szándékú embert vett észre és kissé
megborzadt, hátha ismét találkozik vele. Bizonyára
orvvadász! Azonban nem az a fajta, aki csak úgy
néhanapján kivet egy-egy hurkot, hogy otthon éhező
porontyainak nyúlpörköltet adhasson. Az ilyenek
hallatára még Robin bácsi is összehúzza a szemöl-
dökét. Napok óta az erdőben kóborolt, s oly titok-
zatosan és zajtalanul járt, hogy Gyurkát is egészen
észrevétlenül lepte meg és csak nagynehezen tudott
egy bokor mögött meghúzódni. Egészen közel haladt
el mellette. Gyurka a holdfényben látta, hogy pus-
kát szorongat, amelyet ócska kabátja félig elfed.

Marika nem csalódott. A föld tele gesztenyével.
Gyurkából azonban ma hiányzik a serény munka-
szeretet. Inkább éberen figyelt, mint gesztenyét sze-
dett. Egyszerre halk zaj üti meg fülét. Meglapul a
bokrok alatt és még lélekzetét is visszafojtja. Lépé-
sek hallatszanak: óvatosan lépdél, de mintha ez nem
az orvvadász titokzatos lépteinek zaja lenne!...

— Csak nem Robin bácsi?

Ő az! Vajjon tudja-e, hogy orvvadász garázdál-
kodik a környéken? Kutyája nincs vele. Nagy sze-
rencse, mert Trim kétségkívül rátalált volna Gyur-
kára. Puskáját kezében tartva lépked és célzásra
készen kémlel.

A tisztás szélét is gesztenyefák szegélyezik. Ro-
bin bácsi ide érkezve megáll és erősen figyel. Teli-
hold van, de a napfénynek küzdenie kell a szélről
egymásrasodort felhőkkel és éppen ezért elég sötét
az éjszaka.

Robin bácsi a tisztás szélén sétál. Gyurka hallja
egyre távolodó lépteit: talán valami jellel vissza
kellene hívnia! Egy felhőhasadékon át csekély fény
lopózik le és az erdész puskája csövére sugároz.
Gyurka a tisztás másik oldaláról látja a csillogást.

Ugyanakkor árnyékként suhan el mellette egy
alak: céloz...

Gyurka felugrik, két kézzel markolja át kését és a puská tusára csap... A fegyver elsül, de a golyó célt téveszt és körülbelül két méterre az erdésztől egy fába hatol. Az ember feljajdul és puskáját leereszti. Egyidejűleg Robin bácsi keresztülvág a tisztáson. Az elsült fegyver toroktüze után jól tájékozhat.

A felhőket legyőzi a hold s rávilágít a betyárra. Az erdész célzásra készen tartja puskáját és vontatottan kiált:

— Ha megmoccansz, lelőlek!

Káromkodás a válasz. Robin bácsi hangja azonban nem tűr ellentmondást.

Célzásra emelt puskával mozdulatlanul áll.

Gyurka visszabújt a cserjés alá. Itt nem vehették észre, viszont addig nem akart lemenni, amíg Robin bácsit veszély fenyegeti, aki közben előveszi sípját és szabályos időközökben hármát füttyent. Ez a kölcsönös jel Frandin kollégájával. Puskáját azonban vállhoz szorítva tartja.

Csak egy perc pereghetett le... Az erdész homlokán veríték gyöngyözik. Magyarán bejelentette ugyan barátjának, hogy azonnal lő... de végeredményben, ha megtenné, hogyan bizonyíthatná be később tanú nélkül, hogy önvédelemből tette?...

Az orvvadász gúnyosan röhögött...

Robin bácsi ordítva ismétli meg újra a felhívást.

Pár másodperc elteltével a távolból három füttyentés rezegteti meg a tisztás levegőjét. Frandin még fiatal és életerős és ifjú lábakon rohan. Alig tíz perc és a tisztásra ér.

— Vigyázz, — figyelmezteti Robin bácsi, miközben puskáját célzásra tartja és szeme sem mozdul — közben ne állj, ha szükséges, tudjak löni. Van nálad kötél?

— Van! — válaszolt Frandin.

— Kötözd meg! Előbb azonban kutasd ki zsebeit... Gyerünk, fel a kezekkel!

— Megsérültem — mondja az orvvadász.

— Gyerünk, gyorsabban!

A férfi újra felemeli kezét. Frandin nyitott, erős kést húz elő a betyár zsebéből, tehát óvatosságuk nem volt hiábavaló. Amikor hátul keresztbetett kezét Frandin meg akarja kötözni, a férfi fájdalmasan felszisszen:

— Kezemen mély vágás van!

Frandin keze is csupa vér lett.

— Mégis csak igaz: kezéből folyik a vér.

Frandin előhúzza zsebéből elemlámpáját: az orvvadász csuklóján mély seb tátong... A fiatal erdőőr előveszi zsebkendőjét, a sebzett csukló köré csavarja és erősen megkötözi az embert.

— Így már rendben van!

Tompán hullik le Robin bácsi puskája és elzsibbadt kezét rázza. Aztán az orvvadászhoz közeledik:

— Ahááá... te vagy az Astier? Régen láttalak ezen a környéken! Ezelőtt tíz évvel is elhibáztad már egyszer rám a lövést.

— Nem az én ügyetlenségemen múlt, hogy most sem sikerült — vágott vissza durván. — Ő az oka!

— Ki az az ő?

— Aki felütötte a puskámat és ugyanazzal az ütéssel felhasította a kezemet.

— Hisz nem volt itt senki!...

— Én úgy hiszem, hogy igen!...

— Dehát kicsoda?

— Nem tudom. Senkit sem láttam, talán az ördög volt!

— Hihetetlen — csodálkozott az erdősz.

— Az az egy biztos, — mondotta Frandin — hogy fejszével vagy inkább késsel jól bevágtak a kezébe. Valószínű, az illető nem akarta kilétét felfedni. Mit csináljunk most, Robin?

— Azonnal a csendőrségre visszük. Tudod, hogy ez jó fogás! Bizonyára nem neheztelnek ránk a csendőrök, hogy elvégeztük helyettük a munkát.

A két vadász közrefogta a vadorzót és eltávoztak.

Gyurka kihasználva Frandin megérkezését, amely egészen lefoglalta Robin bácsi és az orvvadász figyelmét, beljebb húzódott a tisztás széléről. Kissé messzebből figyelte a távozásukat. Ezentúl nem kell már a vadorzótól tartania!... Előbb megkereste összerakott gesztenyéjét. Rettegés nélkül használta ki a holdfényt és annyira megtömte zsákját, hogy alig tudta becipelni. Legalább nem kell egyhamar kijönnie.

Amikor kis birodalmába visszatért, még mindig sötét éjtszaka volt. Marika még aludt: és maga is hasonlóképpen tett. Másnap kis húga elképedt a sok gesztenyétől. A tragikus kalandról nagy elővigyázatossággal hallgatott, mert nem akarta elrémiteni.

VIII. FEJEZET

A MESNILI TANYA

Két hét telt el újra. Marika színe a bő gesztenyekészlet ellenére is egyre halványodott. Aztán meg egymásután kimerültek a mindennapi használati cikkek: petróleum, gyufa, szappan stb. A szülői házban még nem volt ugyan lakó, de már semmi hasznavehető dolog nem akadt benne. Egyedül krumpliból nem volt hiány.

Marika csak a jelennek élt és nem gondolt a holnapra. Egészen belefásult ebbe az egyhangú életbe. Gyurka rengeteget kínlódott: sokszor az álom is kiszökött szeméből. Két hónappal ezelőtti elhatározása egyre parancsolóbban lépett fel.

Visszatérjenek-e a faluba?... Erre nem tudta magát elhatározni. Megvalósítsa eredeti tervét?... És Marika? Vajjon beleegyeznek-e?... És lesz-e hozzá elég ereje? Még Gyurkának is feltűnt, — pedig az ilyen dolgokban nem volt nagyon jártas — hogy húgocskája már kimerült.

Hirtelen elhatározással mégis döntött.

— Marikám, kedves, — szólt — minden körülmények között pénzt kell keresnem! Már nincs semmink. Ez tovább nem mehet! Nagyon félnél, ha néhány napra magadra hagynálak?

A kisleány szemébe könny szökött.

— El akarsz hagyni?

— Isten ments, kis húgom! Csak pár napra be szeretnék valahova állni munkára, hogy a szükséges cikkeket számodra beszerezhessem.

— Hová szegődsz el?

— Megpróbálok valamelyik tanyán munkát ke-

resni. Emlékszem, hogy az út mellett — nem a város felé — van egy. Nincs is messze — nyugtatta meg húgocskáját, mert bizony Marika nemigen volt jártas ezen a tájon.

— Hosszú ideig maradsz távol? — kérdezte.

— Legfeljebb három-négy napig. Ennyi idő elég, hogy egy kis pénzt keressek.

Vajjon Marika nem gondolt arra, hogy kis bátyjával együtt elmenjen? ... Dehogynem ... csak amint számbavette gyengeségét, erőtlenségét, hát elhallgatott.

Mivel Gyurka attól tartott, hogy búcsúzásnál húga nem tud tőle elszakadni, elhatározta, hogy tervét még ma éjjel végrehajtja. A lábast, vödröt, üveget és minden arra alkalmas edényt megtöltött vízzel. Felfrissítette a faszénkészletet ... Amint leereszkedett az éjszaka, Marikát szeretettel magához ölelte, aki visszafojtotta könnyeit és ezután útnak indult.

A szokottnál is gondosabban tömte el a bejáratot és föléje egy nyaláb szénát szórt. Kívülről senki sem sejtette, hogy nyílás van.

Elért az országútra. Maga mögött hagyta a várat és a teljesen ismeretlen vidék felé indult. A hold vékony kiflialakban ragyogott az égen, éppen csak a fehér szalagként kanyargó utat szórta be gyér fényvel. Az útszéli fák is homályosították az utat, bár a levelek már lassan hullani kezdtek.

— Ha beköszönt a rossz idő, a hideg, Marika nem maradhat a romok között — tűnődött magában. — Mit tegyek?

A továbbmenés sem megoldás!

Ha munkahelyén szívesen fogadják, megemlíti kis húgát, hogy őt is vegyék oda.

Egy órája gyalogolt már. Körülkerített csárda feküdt az út mellett. Vége az erdőnek, már amenynyire megfigyelhette, mert most még a kis kifli is elbújt az égen. Ameddig csak ellátott, mezők terültek a messzeségben. Hatalmas megművelt síkság,

amely egyáltalán nem hasonlított az otthoni szűk völgyhöz. Itt lehetnek azok a tanyák, amelyekről már annyit hallott. Eddig még egy házat sem látott: igaz, hogy sötét éjszaka volt.

Leült az egyik szántóföld szélére, hogy megvárja a reggelt. Miként a vásárra, most is túl korán érkezett.

Az éjszaka hűvös. Szeptembert írnak! Megreszket és gondolata ahhoz a kislányhoz száll, aki a romok mélyén egyedül alszik.

— Milyen jól tettem, hogy hazulról minden takarót elhoztam, most legalább van mivel takaróznia.

Fázni kezdett. Sétálva elindult. Néhány percmulva keresztúthoz ér: talán erre kellene letérnie. Azonban akárhogyan bámul, semmi tanyafélét nem vesz észre. Várnia kell... igen hosszú az éjszaka.

Végre halovány fény bukkan fel a láthatáron és néhány háztető körvonala jelenik meg. Alig száz méterrel odébb fáktól körülvett nagy épülettömböt pillant meg. Ez az út éppen oda vezet...

— Nem hasonlít a mi vidékünkhöz, — állapítja meg Gyurka — Marika itt hontalanul érezné magát.

Elérte az épületet, de a nagykapu még zárva. A kutya ugatni kezdett. A fal kétoldalt húzódik, de rajta sem ablak, sem ajtó. Nyilván a belső udvarra nyílnak. Mit tehetett mást, mint várt.

Lassan megindult a tanyán az élet. Ajtók csapódnak, szarvasmarhák bögnnek, kiabálások hallatszanak: kaput azonban nem nyitnak.

Végre közeledő lépéseket hall. Egy férfi nyitja ki a nagykapu két szárnyát és egy pár befogott ló áll az udvar közepén.

Gyurka előlép: sapkáját leveszi és tisztelet tudóan megkérdezi, hogy beszélhetne-e a házigazdával.

— Mit akarsz vele? — kérdezi a férfi.

— Munkát keresek — válaszolt Gyurka szerényen.

— Még apró vagy hozzá!

— De erős és nem ijedek meg a munkától — válaszol nekibátorodva.

— Nem én vagyok a háziúr: ő ott lakik — miközben ujjával az udvar mélyén fekvő épületre mutat. — Menj és beszélj vele. Krumplit szedünk és úgy tudom, hogy sürgős a munka — fűzte hozzá megnyugtatólag a férfi, amikor látta Gyurka lehangolt tekintetét.

Átvág az udvaron és a küszöbön megáll. Előtte nagy terem, középen egy óriási asztal, amely a szoba jórészt elfoglalja. A fal mellett csillogó szekrények, tálalószekrény és hátul nagy kályha.

A cselédek most végeznek a reggelivel és a gazda is feláll, hogy utánuk nézzen.

— Mit keresel, fiam — kérdezte közömbös hangon, amint Gyurkát megpillantotta.

— Munkát szeretnék vállalni — jelenti be újra a fiú. — A krumpliszedésnél tudnék segíteni — folytatja rögtön, kihasználva a felvilágosítást.

— Honnan jössz?

A kérdés magától értetődő, de Gyurka nem számított rá: zavartan pislogott. A gazdának nem tetszett e határozatlan tekintet. Szemöldökét összehúzza kíváncsian vizsgálgatja a gyermeket.

— Talán megszöktél apádtól?

— Apám meghalt és anyám is — válaszolt Gyurka halkan.

A ház asszonya is odanézett, aki eddig a tüzet igazgatta. Az újonnan jött hallgatagsága ellenére is őszinte, nyílt tekintetű és ez jó benyomást tett a házbeliekre.

— Ha sürgős munka lesz, máskor is visszajöhetsz — jegyezte meg az asszony.

A gazda kicsit habozott.

— Meg lesz velem elégedve, uram, — bizonykodott Gyurka. — Megígérem, hogy legjobb tehetségem szerint dolgozom!

Ezt olyan meggyőzően mondotta, hogy a gazda

meg is nyugodott. Megveregette Gyurka vállát és így szólt:

— Megegyeztünk! Munkád után megfizetek. Légy nyugodt, mert még egy munkás sem emelt vádat, hogy Jandis gazda ingyen dolgoztat. A pajtában a szalmán megalszik — fordult a gazda feleségéhez.

— Kitűnő hely lesz számomra — mondotta megelégedetten Gyurka. — De éppen ilyen szívesen fogadta volna, ha azt mondják, hogy majd az udvar közepén alszik.

Az asszony látta, hogy a fiú nem mer valamit kimondani, de mindemellett határozottan rokonszenves.

— Reggeliztél már? — kérdezte.

— Köszönöm néni, nem vagyok éhes — utasította vissza, pedig nagyon korgott a gyomra.

Ügylátszik, a háziasszony sem hitte el, mert választ sem várva, férjéhez fordult:

— Megreggeliztetem, addig Roger ellátja a malacokat. Majd együtt kimennek utánad a mezőre.

— Jó, de remélhetőleg negyedórán belül elindulnak?

A disznóól előtt haladtak el. Egy pufók nagyobacska fiú hüccsögetett a malacoknak és hatalmas vödörben keverte a moslékot.

— Hé, Roger, siess! Ha végeztél, elkíséred ezt az új fiút és megmutatod neki a mezőre vezető utat.

— Igenis, Jandis bácsi!

Újra lehajolt és nagy szakértelemmel kevergette a disznók reggelijét.

Jandis gazda a kocsihoz lépett, felültek és már mentek is. A burgonyaszedő gépet tegnap este kinnhagyták a földön, az asszonyok pedig már előre kimentek.

A néni Gyurkának nagy bögrébe tejeskávét öntött és jókora kenyeret vágott hozzá. Jól ismerte az ilyen tizennégy év körüli fiú étvágyát. Valószínű,

kíváncsian találgatta magában: mikor ehetett ez a gyermek utoljára kávé?

Gyurka hamarosan lecsúsztotta a reggelit: megköszönte és kiment. Roger ezalatt a disznóknak igazságon kiosztotta a moslékot, de mindennek ellenére tovább rőfögtek.

Együtt indult el a két gyermek.

Alig hagyta el Gyurka a konyhát, távozófélben egy gyermekhang ütötte meg fülét:

— Édesanyám!

— Mit akarsz, aranyos Péterkém? — kérdezte a néni, otthagynva a félig elmosogatott bögrét és a nyitott ajtón át belépett a szobába.

Az ablak melletti ágyon, amely a ház mögötti kertre nyílt, feküdt valaki... férfi vagy csak gyermek? ... Arca még gyermekes, sorvadt és csak két nagy szeme csillan elő. Nagy, fekete szemek, amelyek mélyéről rég eltűnt a gyermekvilág. Szemek, amelyek annyi szenvedést árultak el, ó... de mily sokat! ...

Úgy tizenöt év körüli lehet a gyermek, de korához képest túl érett: megöregítette az a szerencsétlen baleset, amely két év óta mozdulatlanul ágyhoz kötötte. Hátgerince annyira megsérült, hogy az orvos kénytelen volt kijelenteni: „Semmi remény a felgyógyuláshoz! ...” Bár teste így törékeny és esendő, annál jobban uralkodott benne az értelem és a szív. Nem mindennapi lélek lakozott benne: fegyelmezett akaratot hordozott a megrokkant test. Ha gyermekéveiből számúzta is a sors a test egészségét, lelkiekben annál jobban fejlődött.

Jandis gazdának fájdalma minden pillanatban felújult, hogy fiát betegen kellett látnia. Régóta öröklődött a Jandis-családban a birtok apáról-fiúra. Most, hogy ő meghal, kié lesz a tanya? Jandis néni erős lélekkel végezte a háziasszonyi teendőket és sohasem hagyta el a szoba küszöbét, hogy éjjel-nappal minden hívásra készen álljon.

— Mit óhajtasz, kicsikém? — kérdezte, amint a szobába lépett.

— Hallottam édesanyám, — szólt a beteg — amint ez a fiú az apával beszélt. Igen megnyerő a hangja: be lehetne hívni?

— Nekem is tetszik, — jegyezte meg az édesanya — de valami szomorúság nyomhatja a lelkét, amelyet nem akar elárulni. Csak láttad volna zavart tekintetét, amikor édesapád megkérdezte tőle, honnan jött.

— Ugy-e, azt mondta, hogy árván maradt?

— Igen, szegény kislánknak könny szökött a szemébe, amikor mondotta: Apám és anyám is meghalt.

— Szeretném látni!

— Délben nem jönnek haza, mert a felső határban dolgoznak. Édesapád kérte, az ebédet vigyük ki, hogy ne kelljen a hazajárogatással az időt pazarolni. Este azonban vacsora után azonnal bevezetem. Veled szemben talán bizalmasabb lesz, mint velünk.

— Majd meglátjuk, anyám. Hogy örülnék, ha valamilyen segítségére lehetnék.

Az édesanya visszatért munkájához, a fiú pedig tovább olvasott.

Ez a nap kemény volt Gyurka számára. Meg akarta szerezni Jandis bácsi elismerését, de ereje nagyon megcsappant. Maga is elrémülve ébredt ennek tudatára. Nagy lendülettel végzett munkájában gyorsan kifáradt és attól tartott, hogy a gazda nem lesz vele megelégedve. Jandis gazda azonban aznap új burgonyaszedő gépet próbált ki és egészen megfeledkezett Gyurkáról.

Este, amikor hazaértek, a szegény fiú már alig állt a lábán és rogyadozott az álomságtól. Mégis, amidőn a vacsora után a néni kérte, hogy nézze meg fiát, készségesen felállt és bement a szobába.

— Üdvözöllek, kis barátom — nyujtotta kezét a beteg. — Ulj ide mellém.

Gyurka fogott egy széket, de zavarában egy szót sem tudott szólni.

A beteg kezdte meg a beszélgetést:

— Nem fáradtál el nagyon? Nem volt nehéz egész nap dolgozni?

— Kissé kimerültem, — vallotta be Gyurka — de megszoktam már a munkát.

— Még egészen fiatal vagy? Jársz még iskolába?

— Júniusban kaptam ki a végbizonyítványomat, de közben apám halála után sokat mulasztottam, mert anyámnak mindig segítenem kellett a kerti munkában.

— Csak magad vagy?

— Nem, van húgom is!

Az a kis habozás, ami egy rövidke pillanatra késleltette a választ, Péternek feltűnt. Tovább kérdezősködött.

— Hány éves a kis húgod? És mihelyt Gyurka megadta a választ: „tizenkettő...” a beszédet másra terelte. A néni is észrevette, hogy kis vendégük nem szívesen beszél az élete folyásáról.

— Mit szólna a burgonyaszedő géphez? — kérdezte a beteg. — Nagyon érdekel, hogy működik, mert én beszéltem rá apámat, hogy vegye meg. Egy gazdasági szaklapban olvastam az ismertetését.

— Sokat olvasol? — kérdezte Gyurka.

— Igen! Mást úgysem tudok dolgozni, mivel-hogy az ágyból felkelni nem tudok.

— És mióta? ... — kezdte Gyurka, de abbahagyta a mondatot, mert nem szerette volna, ha kérdésével fájdalmat okoz a betegnek.

— Már bizony — folytatta Péter a félbeszakított mondatot — két év óta vagyok így. Leestem a szénáskocsi tetejéről. Az orvosok azt mondják, hogy hátgerincem megrándult és ezért nem tudok lábra állni. Tudom, hogy sohasem gyógyulok meg — tette hozzá, hogy a Gyurka szeméből kiolvasott kérdésre is megadja a választ.

— Sokat szenvedhetsz!

— Szenvedtem sokat, de belenyugodtam a változtathatatlanba. Multkor a tisztelendő úr arról ma-

gyarázott, hogy elméleti mezőgazdasági munkával nagy szolgálatot tehetek apámnak, akit teljesen lefoglal a mindennapi gyakorlati élet. A gazdasági kérdések tanulmányozását nagyon kedvelem és apám kész mindent kipróbálni, amit eléje tárok. Ma láthattad, hogyan működik a burgonyaszedő. Mondd, milyen munkát végzett?

Hosszú ideig beszélgetett a két gyermek. Búcsúzáskor mint jóbarátok váltak el. Megígérték, hogy holnap ismét találkoznak.

Gyurka számára a második nap már nem volt annyira fárasztó. Jól aludt, bőségesen táplálkozott. Nem sok idő kellett volna ahhoz, hogy egészen visszanyerje erejét, ha még egyideig a tanyán maradhatott volna. Egy pillanatig sem gondolt azonban arra, hogy saját javára megnyujtsa ezt a kirándulást a romokból. Nem tudott szívből örülni a jólétnek, ha arra gondolt, milyen nélkülözésben kell kis húgának tengődnie ott lenn a romok mélyén.

Az esti beszélgetés igen bizalmas és szeretetteljes hangon folyt le a két barát között. Elbeszélgettek a földművelésről... lassan azonban Gyurka gondolata más vidékre szállt. Péterke egyre jobban kibontakozó elméje, tudása és szívjósága egészen lenyűgözte. Eddigi titkolódzása folyton furdalta a lelkét. Most is kínozza az aggasztó kérdés, amely két hónap óta szeme előtt lebeg... Nem tudhatni, Péterke nem találna-e kielégítő megoldást kételyeire.

Péterke észreveszi, hogy Gyurka nem is hallgatja. Hirtelen megáll és megfogja kis barátja kezét:

— Mi van veled, Gyurka? Tekinteted olyan aggodó! Nincs bizalmad hozzám?

— De igen! — vette fel Gyurka megszokott határozottságát. — Neked mindent elmondok.

Elmesélte abban a kis házban folyó boldog életüket: aztán atyja szerencsétlenségét, anyja halálát, a szökést és végül azt a bizonytalan életet, amelyet Marikával együtt két hónap óta a romok alatt folytat.

Péterke egyszer sem szakította félbe az elbeszélést, de szeme elárulta, hogy nagyon érdekli a történetet. Látszott, hogy szánja az árvákat és csodálta azt a tizenkét éves kisleányt, aki zokszó nélkül viselte ezt a szegényes életet.

Amikor Gyurka befejezte mondanivalóját, még volt egy-két részlet, amit Péterke bővebben szeretett volna tudni. Gyurka mindenre nyílt őszinteséggel válaszolt és örült, hogy rábízhatja titkait egy jóbarátra, akiről úgy érzi, mintha már igen régóta ismerősök lennének.

— Mit tegyek? — kérdezte a végén. — Péterke, adj okos tanácsot! ... Hacsak egyedül lennék! ... de Marika?

Jandis néni munkáját befejezve épp e pillanatban lépett be, hogy búcsúzásra szólítsa fel a két barátot. Gyurka szájára tette mutatóujját: Péterke enyhe mosollyal válaszolt, hogy megértette.

— Ha nem teszek pontot a végére, talán egész éjszaka elfecsegték.

— Igazad van, anyám! Gyurkának le kell feküdnie: látod, milyen önző vagyok.

— Ezt igazán ne mondd, — tiltakozott Gyurka — oly sok örömet adott nekem ez az este.

Aztán megszorítva barátja kezét, sietve távozott a pajtába s befészkelte magát a szénába ... Még nem kapott ugyan választ, de érezte, hogy jó lélekre bízta titkát.

Gyurka megígérte Marikának, hogy csak három-négy napról lesz szó, és íme, a fele már el is szaladt. Pedig a kitűzött határidőt semmiesetre sem szeretne volna tovább tologatni. Elhatározta, hogy a negyedik nap estéjén útra kel. Péterrel tehát már csak egy estét tölthet.

Utolsó este ott kezdték a beszélgetést, ahol az előző este abbahagyták. Gyurka utolsó szava tegnap az volt: „... de Marika?” És mihelyt leült az ágy mellé, Péter így kezdte:

— Igen, Marikával törődnöd kell, szegény kis-

leány! Milyen hőslelkű és még csak tizenkét éves... És te azt mondod, hogy gyenge és félénk?

— Igen, de nagyon megfontolt. Te megérted ugy-e Péter, hogy nem tudok onnan elszakadni? — sóhajtott fel Gyurka.

— Mindent meg kell tenned, hogy onnan kiszabadulj — válaszolt Péter felindultan. — Ez a kisleány nem bírja tovább!... Ide figyelj, Gyurka! Egész nap ez járt az eszemben. Nem szabad kis húgodat továbbra is a romok alatt hagynod. Te is érzed és lelked mélyén az én véleményemen vagy.

Gyurka lehajtotta a fejét:

— Igazad van, — válaszolt kisvártatva és őszinte tekintete mélyen belemeredt barátja szemébe — de hová meneküljünk, hogy széjjel ne szakítsanak bennünket?

— Úgy vélem, hogy túl korán megszőktetek. Nem tudhattátok előre, hogy valaki a falubeliek közül nem fogadott volna-e magához titeket? Szeretitek a faluban?

— Nagyon! Anyám temetésére majdnem mindenki elment és sírtak az emberek.

— Ismerem Robin erdészt. Gyakran meglátogat bennünket és apám nagyon becsüli. Említetted, hogy felesége ápolta édesanyádat. Nem gondoltál arra, hogy előbb vele kellett volna közölnöd tervedet és megkérni, legyen segítségedre, hogy kis húgodtól el ne szakítsanak.

— Tudom, kissé meggondolatlan voltam, — ismeri be Gyurka — de amint elhagytam az otthont, utána már nem mertem visszatérni. Marikától való elszakadás gondolata nagyon nyomasztóan hatott lelkemre.

— Egyre csak ezt emlegeted és a helyzetet mindig a legrosszabb oldaláról nézed. Légy meggyőződve, hogy mindenki a szétválasztás elkerülésén fáradozik. Különben is épp az imént említetted te magad, hogy ez a mostani állapot tovább így nem tarthat... Nos, hát azt tanácsolom, hogy mielőtt Marikát ma-

gaddal cipelnéd és tovább menekülnél, látogasd meg Robin nénit. El tudod képzelni, hogy ő elárulna téged? ... Mert én nem hiszem.

Péter még hosszasan beszélt és amikor anyja véget vetett a társalgásnak, Gyurka azzal az ígérettel távozott, hogy mihelyt a romokba visszatér, másnap mindjárt felkeresi Robin nénit.

Az utolsó nap is elérkezett a tanyán. Két szekér felváltva hordta haza a burgonyát. Reggel Péter titkos megbeszélést tartott az édesanyjával. A munkások délben hazatértek. Péter kihasználta az alkalmat és Gyurkát magához kérte.

— Említetted, hogy többfélét kellene bevásárolnod és félsz a városba bemenni. Ugy-e?

— Igen, — válaszolt Gyurka — attól tartok, hogy falubeliekkel találkozom a városban.

— Mondd csak, mire volna szükséged? Édesanyámnak az élestárban mindenből bőséges készlete van. Szívesen ad, amire szükséged van.

— Nagyon köszönöm a kedvességedet, — mondotta Gyurka — de csak úgy fogadom el, ha a kapott béremből kifizetem.

Péter most vég'eg megismerte Gyurkát. Láta, hogy milyen lelkiismeretes és semmit sem hajlandó elvinni, amit nem fizetett ki. Látszólag elfogadta tehát az egyességet, hogy a talpig becsületes Gyurkát a maga módján „félrevezesse”.

— Tudom, mit kell csinálnom — mondotta Jandis néni, amikor fia figyelmeztette, hogy ennek a csökönyös Gyurkának csak eladni lehet valamit. — Zsákját előre megtömöm, felül rakom a kenyeret és megmondom neki, hogy a többi élelem alatta van. Majd nem mer belenézni: tehát tetszésem szerint rakhatok bele, amit akarok.

Péter jót kacagott az ártatlan csel hallatára.

— Péterem, te egészen megváltoztál, amióta ez a fiú itt van. Kedvesen elszórakoztatok: sajnálom, hogy tovább nem maradhat itt.

— Haza kell mennie, anyám, de megígérte, hogy később meglátogat.

— Megyek, hogy végignézzem a szekrényeket — szolt Jandis néni. — ...Itt egy darab szappan, gyufa, egy csomag gyertya, mert petróleumot nem teszek a csomagba, tönkre teszi az élelmet. Csenek bele egy kis cukrot, csokoládét is meg egy jó darab szalonnát. A kenyeret pedig legfelül... így jó lesz?

— Nagyon jó lesz, édesanyám, csak elbírja-e Gyurka a zsákot?

Meg aztán — gondolta magában Péter — úgysem maradnak a gyerekek sokáig a romok alatt.

Jandis bácsi nagyon meg volt elégedve Gyurkával. Felesége elmesélte neki a gyermek csökönyös-ségét, hogy mindent fizetni akar és azt is, hogy mit csomagolt be neki. Behívta Gyurkát fia szobájába. Pénztárcájából méltóságteljesen egy húsz pengős bankjegyet vett elő. Gyurka szeme felcsillant.

— Bácsi kérem, ez túl sok: ezt nem szolgáltam meg!

— Fiam, emlékezz vissza, hogy azt ígértem meg, hogy annyit adok, amennyit méltányosnak látok. Elfogadtad az egyességet, tehát semmi szavad. Egyébként is, épp annyit fizetek, mint az asszonyoknak, pedig te többet dolgoztál, mint ők.

— Nagyon köszönöm, Jandis bácsi. — Azután a néni felé fordult: — Nagy hálával tartozom, hogy megszabadít a városbamenéstől. Szíveskedjenek megmondani, hogy mivel tartozom!

— Az van benne, amit kértél, — szolt Péter — édesanyám előttem csomagolta be: egy doboz gyufa, szappan, gyertya és kenyér.

Gyurka számol. Lehetetlen: ő nem csalódik! Jól emlékszik, hogy mit fizetett a vásár alkalmával a városban. Gyertyát például nem vett. Jandis néni kihasználta az alkalmat s legalább felére szállította az árát. Péter mosolyog, Jandis bácsi boldogan figyeli beteg fia szokatlan vidámságát. A távozás pillanatában kezét Gyurka vállára teszi és így szól:

— Kis fickóm, ha bármikor valami nehézséged lenne, jöjj vissza! Ugy-e megértetted?

Gyurkának könny szökött szemébe és „köszönömöt” dadogott. Péter ágyához sietett és megszorította a kezét.

— Igérd meg, — suttogta Péter — ha Robin néni nem találna kielégítő megoldást (e szavakat külön nyomatékos hangsúllyal mondotta), azonnal felke-
resel, még mielőtt bármire elhatároznád magadat.

— Megígérem!

— Távozásod után elmondhatom történetedet szüleimnek? Ennek sok előnye lehet!

— Tégy úgy, amint akarsz, Péter, benned teljesen megbízom.

Már majdnem éjtszaka volt.

— Nem várod meg a holnap reggelt? — kérdezte Jandis bácsi.

— Nem, nem akarom! Megszoktam már az éjtszakai járást. Ismétetlen mindent nagyon köszönök.

Jandis bácsi utoljára még egyszer hátbaveregette a kis fickót...

— Ez a fiú rejtély előttem — vette fel a szót Jandis bácsi, alighogy az ajtó bezárult. — Munkájában meglelt férfi és egy kis semmiség miatt könnyeket hullat, mint egy kisleány.

Péter nagyon is megértette ezt az elérzékenyülést, amelyet apja szavai váltottak ki kis barátjából.

— Uljenek le, édesapám és édesanyám. Gyurka feltárta előttem titkát és megengedte, hogy szüleimnek is elmondjam.

A történetet Jandis bácsi nem egyszer félbeszakította.

— Mondtam, hogy talpig férfi ez a gyermek! Szinte nehéz elhinni, hogy még csak tizennégy éves!

A néni Marikán csodálkozott leginkább.

— Szegény kisleány, vajjon milyen színben lehet? És ez utóbbi négy nap alatt teljesen egyedül

volt. Milyen szánalmas sors! Biztosra veszed Péterkém, hogy a fiú betartja a szavát?

— Holnap minden bizonnyal felkeresi Robin nénit.

— És aztán? Mikor hallasz róla hírt?

— Úgy számította, hogy legkésőbb hétfőig visszajön.

Jandis bácsi térdén nyugvó kezekkel gondolataiba merült. Majd hirtelen felkapta fejét, feleségére, majd fiára pillant és így szól:

— Tudod Péter, ha számodra örömet jelent, akkor...

— Ó igen, — szakította félbe felesége, mintegy ellesve gondolatát — ha óhajtod, magunkhoz fogadjuk őket.

Péter magához vonta édesanyját, hogy átölelje és kezét apja térdére tette.

— Mindkettőjüknek hálásan köszönöm. Eláru-lom, hogy Gyurka távozása előtt ezt szerettem volna kérni. Örülök, hogy kedves szüleim is ilyen elhatározásra jutottak. Gondolkoztam azonban egy kicsit a dolgon. A hősl elkü kis Marika mégis csak töré-keny meg félénk és sokkal inkább örül annak, ha Robin nénihez mehet, akit annyira szeret, amint Gyurka is mondta, mintha hozzánk jönne. Minket nem ismer. Amikor Gyurkát Robinéhez küldtem, mellékgondolatom az volt, hogy talán magukhoz fogadják őket. Ha ők ezt nem tennék, nagyon-nagyon boldog lennék, ha mellettem láthatnám őket.

— Kis fiam, — szólalt meg az édesanya — te örökké a régi maradsz: mindig önmagad elé helye-zel másokat. Elvégre Robinék nincsenek messze hoz-zánk: Gyurka gyakran meglátogathatja.

— Azt mondta, hogy munkája miatt csak vasár-nap jöhet!

— Mondom, — állapítja meg az édesapa — Ro-binéknál is meg akarja szolgálni a maga és kis húga élelmét.

IX. FEJEZET

A SZERENCSEŦ HOZÓ BALESET

Gyurka zsákja súlyos volt, szíve azonban annál könnyebb. Végre mégis talált olyan támaszt, amely szilárd és ahova minden aggályoskodás nélkül fordulhat, ha Robinék nem adnának kielégítő választ. Gyorsan haladt előre! Mult éjtszakai barátja, a holdkifli is meghizott és bőséges fényt sugárzott. Egy jó órát számolt Jandiséktól a romokig. Milyen nagy-szerű lesz vasárnaponkint meglátogatni új barátját!

Igazi éjtszakai csend uralkodott a tájon, amikor a romokhoz ért. Minden zaj nélkül csúszott le az odúba s a kemence belsejébe dugta fejét. Semmit sem látott a meghitt sarokban, csak alvó hűgának nyugodt lélekezését hallotta. Megnyugodva vetette magát szénával kibélelt fekhelyére és hamarosan elaludt.

Mennyire örült Marika, amikor felébredt és takaróba csavarózva ott látta kis bátyját a torony lábánál aludni. Mikor nem esett az eső, ez volt a kedvenc alvóhelye. Olyan nagyon hosszú volt ez a négy nap a kisleány számára.

Nem ébresztette fel bátyját. Kibontotta a kemencéhez támasztott zsákot, előhúzta a kenyeret és a sok holmit, amit a jó Jandis néni belerakott. Rég elfelejtette már, hogy mikor evett utoljára csokoládét, csak annyit tudott, hogy nagyon finom. Letört egy kis darabot és jóízűen ropogtatta.

Gyurka felébredt.

— Milyen pompás ez a csokoládé — szolt Marika tele szájjal.

— Mit mondasz?

— Hát a csokoládé, amit hoztál! Csak egy kis darabot törtem le: ugy-e, nem haragszol?

Gyurka tekintete annyira haragos volt, hogy kis húga önkénytelenül mentegetődni kezdett.

— Nem az a baj, szegény Marikám, hogy ettől belőle, hanem az, hogy én ezt nem kértem és ki sem fizettem.

— Hát ki tette bele?

— Biztos, Jandis néni! ... De várj csak, elmondom az egész dolgot. És elmeséli húgának, hogy mint telt el a négy nap a mesnili tanyán. Azt az ígéretét elhallgatta, hogy felkeresi Robinékat. Mit izgassa, — gondolta magában Gyurka — ha esetleg nem sikerül. Hisz még arra a hírre is megszeppent a kisleány, amikor bátyja előhozta, hogy elviszi Jandisékhöz.

— Nem is ismerem őket — tiltakozott.

— Se baj! Én annál jobban és azt hiszem, hogy te sem félsz sokáig. Péter udvarias; édesanyja és édesapja pedig igen jók!

A kisleány kételkedve rázta a fejét.

— Igazán, egészen bátortalan lettél — pirongatta Gyurka.

Marika nem válaszolt. Elkészítette a zsák fenekén talált szalonnával a levest. Ez újabb megbotránkozást váltott ki bátyjából.

— Jó, hogy még van egy kis pénzem; ha visszamegyek, kifizetem!

— Azt ne tedd, Gyurka! Megbántanád vele őket.

— Senkinek sem szeretek adósa lenni — kacskodott a fiú.

— Nevetséges vagy, — szólt rá bosszúsan Marika — azt állítod, hogy Péter jó barátod lett és nem fogadod el tőle az ajándékot? Ha egyszer majd te is viszel neki valamit, hogy megörvendeztesd, jól esnék neked, ha előhúzná a pénztárcáját és kifizetne?

Ha belemelegedett Marika a beszédbe, úgy

okoskodott, mint egy asszony. És Gyurka, a háziúr ilyenkor szóhoz sem jutott.

Délután Marika csipkekészítéshez látott. Gyurka tétovázva bejelentette, hogy egy kis körútra megy. Húgoscskája csipketerveken törte a fejét és fel sem tűnt neki, hogy miért nappal hagyja el a romokat. Nem ellenkezett. Gyurka kimászik a romokból és a bokrokon keresztül egyenesen a falu felé igyekszik. Félóra múlva az erdészlak hátsó udvarának ajtaja előtt állt.

Robin néni itthon van: éppen nagymosást végez. Gyurka hallja a paskolófa csattogását, de semmi beszéd sem vegyül közbe. Úgylátszik, hogy a néni egyedül mos... Bekiált tehát a kapu felett:

— Robin néniiii!

Az asszony felrebben, mert a falubeliek sohasem szoktak ezen a hátsó ajtón bejárni.

— Ki az? — kérdezi.

— Én vagyok, Robin néni — ismétli az előbbi hang.

Az erdészné megismerte a hangot:

— Ó, ez Gyurka! — A paskolót eldobja és fut, hogy kinyissa az ajtót.

— Istenem! — kiált fel, amint a gyermeket megpillantja és magához öleli.

— Honnan jössz, aranyom? És miért szöktetek meg tőlünk?

— Nem akartam Marikától elszakadni — ismétleti régi rögeszméjét.

Robinné jól sejtett mindent.

— És hol voltatok eddig? — faggatja tovább.

— Az öreg várban, a romok között.

— Ez lehetetlen — csodálkozott a néni.

— De igen! És most azért jöttem, hogy tanácsot kérjek. Nincs senki a házban? — bizalmatlankodott még mindig.

— Nincs! Gyere be a konyhába, hogy beszélgethessünk.

Mielőtt választ kapott volna, el kellett mesélnie részletesen, hogy mi történt, amióta megszöktek.

— És Marika — szakította félbe Gyurka beszédét Lujza néni — milyen állapotban lehet? — Ösztönszerűen Jandis néni aggodalmai izgatták őt is.

— Mindjárt sír, ha megemlítem előtte, hogy tovább megyünk a romokból. Tehát mielőtt végleg döntöttünk volna, eljöttem, hogy nénivel megbeszéljem, volna-e rá mód, hogy a faluban maradhassunk? Dolgozom és megszerzem mindkettőnk számára a kenyeret.

Robinné most nem adhat határozott választ... Újra meg kell próbálkoznia régi tervével. Ha Robin papa újra nemet mond, Gyurkának könnyebb lesz most döntenie. Beszéljen vele is, mielőtt saját véleményét megmondaná...

— Figyelj csak ide, — folytatta pillanatnyi megfontolás után — annyira meglepett hirtelen megjelenésed, hogy alig tudok józanul gondolkodni. Remélem, találunk megoldást, amely lehetővé teszi, hogy Marikával együtt ezen a vidéken maradj. Gyere vissza holnap ugyanebben az időben! ... megkapod a választ.

— Szívesen visszajövök, — válaszolt Gyurka — bár jobb szerettem volna, ha a kérdést azonnal elintézik.

Robinné megsejtette Gyurka titkos gondolatát. Újból megismételte tehát kérését:

— Igérd meg, Gyurka, hogy visszajössz. Meglátod, kedvező választ kapsz!

— Igen — válaszolt Gyurka pillanatnyi csend után. Eszébe jutott, hogy Péternek megígérte: Marika kedvéért mindent megtesz, hogy ne kelljen tovább menniök, mert húga számára a továbbmenetel kegyetlen megoldás lenne.

Most még jobban titkolta Marika előtt az útját, mint előző nap. Gondolta, ha reményei valamiképp megghiúsulnának, így könnyebben rábeszélheti hűgát, hogy fogadják el Jandisék ajánlatát.

Robin bácsi ezen az estén későn és fáradtan jött haza. Lujza néni félénken, percről-percre halogatta a dolog megemlítését, amelyet már annyira szeretett volna elintézni. De egyúttal nagyon nyugtalan volt, vajjon mi lesz, ha terve újra megbukik? Robin papa hamarosan lefeküdt. Az asszony nem mondott semmit. Az éjtszaka jórészét átbosszankodta és csak reggelfelé szundított el. A szokottnál kissé későbbben ébredt és férje már türelmetlenül követelte a reggelijét.

— Délben a legelső falatnál felemlítem — fogadkozott az asszony.

Házi munkájához látott, de nem tudta, hogy mit csinál a keze. A seprűt olyan sarokba dugta, ahova sohasem szokta; a tollseprű is a szobaasztalon hevert; a levest kétszer is megízlelte, mert elfelejtette, hogy megsózta-e már.

— Robin papa nagyon szereti a salátát — jutott eszébe az utolsó pillanatban. — Készíték neki, hogy jó hangulatba hozzam. — Lemegy a folyosón. Csak három lépcső vezet le mindössze, amit naponkint ötvenszer is megjár immár húsz év óta. Ma azonban lábai éppoly szórakozottak, mint gondolatai és csak két lépcsőre számít. A harmadikon elbotlik és tompán zuhan le a kertbe. Lába kificamodott és fel sem tud kelni. Fájdalom szaggatja és nem tud rátámaszkodni. Nagy kinnal felvonszolja magát és ráül a kifelejtett lépcsőfokra, aztán a másodikra, majd a legfelsőre. Végre már a ház küszöbén ül. Belekapaszkodik egy székbe, amelyet legelőbb elér és nagy erőlködés után beleveti magát. Többre nem képes. Csupa veríték. Így talál rá férje.

— Mi történt veled? — kiált fel.

— Leestem a lépcsőről és kificamítottam a lábam.

— Na, szépen vagyunk! Most mit csináljak?

Robin apának nincs párja az erdő és vadóri hiwatásban, de otthon a ház körül nem sokat ér, állapította meg már önmaga is. Ha felesége megállt, ő egyszerre tehetetlen lett.

— Szeretném lábamat végignyujtani az ágyon, úgy talán nem szenvedek annyira. Segítség! Utána ebédelhetsz: szerencsére már megfőztem.

Robin bácsi nagyon szerette feleségét. Felsegítette az ágyra, lehúzta cipőjét. Szegény Lujza néni lába erősen megdagadt.

— Mi lesz velünk, ha nem tudsz lábra állni — ismételte az erdősz.

— Annál jobb! — mondotta Lujza néni unottan.

— Annál jobb? Elment az eszed? — szólt rá Robin bácsi, miközben nyugtalanul figyelte.

A néni elmosolyodott.

— Ügylátszik, hogy nagyon meg vagy elégedve, hogy kificamodott a lábad?

— Tálald a levest, — parancsolt az asszony és a kérdésre nem válaszolt — hozd ide a tányéromat.

— Elhívom az orvost — ajánlotta az erdősz, amikor már az utolsó falatját is lenyelte. Nem nagyon hallgatott felesége tiltakozására, hogy kár a fáradságért: felült öreg, rozsdás kerékpárjára, amelyet csakis fontos esetben szokott elővenni.

Az orvos azonnal jött is.

— Azonnal indulok, Robin úr: szálljon be melém! A kerékpárt hátul felkötözzük.

Rövid félóra múlva haza is ért Robin bácsi.

— A lába valóban kificamodott, — állapítja meg az orvos. Beborítja, bepólyázza a lábat, utasításokat ad és úgy távozófélben megjegyzi még:

— Mindenesetre két héten belül ne tegye lábát a földre!

Miután Robin papa lekísérte az orvost, visszatérve gondokba merülve ül le felesége mellé.

— Éppen jókor jött ez a baj! Az intéző úr ma jelentette be, hogy Sauvert doktor úr holnap érkezik meg. Ha a kastélyban van, hol ide, hol oda szoktam kíséretetni. Mily balszerencse!

— Ha a Billois-gyerekek itt lennének, minden megoldódna — szólt Lujza néni.

— Mit mondasz? — figyelt fel Robin.

Ez az első alkalom, hogy eltűnésük óta felesége kiejti ezt a nevet.

— Bizony, — folytatja az asszony — elvégeznék a háztartási és konyhai munkát és parancsaimat teljesítenék. Észre sem vennénk, hogy tehetetlen vagyok.

— Na és aztán, — felelt bosszúsan Robin bácsi — mit ér az okoskodásod, ha nincsenek itt? ...

— Nem sajnálod egy kissé Péter, hogy? ...

— Mire való a sajnálkozás, — mormogta — megtörtént, megtörtént! ...

— De ha vissza lehetne csinálni?

— Hm, mire gondolsz? — és hirtelen felesége szemébe nézett. — Tudod, hogy hol vannak?

— Válaszolj, Péter, — könyörgött Lujza néni és szeme megtelt könnyel — még mindig nem bántad meg a „nem”-et?

Robin bácsi zavartan a bajuszát pödörgette.

— Látom, régóta kémleled már gondolataimat. Amint megtudtam, hogy a gyermekek megszöktek, megbántam azt a „nem”-et, amint te is mondod.

— Ó, kedves Péterem, — ujjongott Lujza néni — most kell, hogy megöleljelek. — És a jó öreg arcára két csattanós csókot nyomott.

— Na jó, de most már mondd meg, hol tartózkodnak a gyerekek?

— A romokban! ...

Lujza most biztosan félrebeszél — gondolta az erdész.

— Ah, mesebeszéd! — legyintett Robin bácsi.

— De igen! Gyurka tegnap délután itt járt. Nekem mindent elmesélt... Meglátod... ez való történet!

— Ezért maradt hát sótalan az ebéd! S itt a nyitja, hogy a savanyú bor helyett miért a vasárnapi itókából kaptam a poharamba.

Örült, ha húzhatta feleségét. Két hónap óta kínoztta az az egyszerű „nem”, de most egyszerre felszabadult a nyomasztó hangulat alól és vidámság

ömlött el lelkén. Kihúzta pipáját, amelyet a baleset óta zsebfogságra kárhoztatott. Megtömi, rágyújt és jólesően pöfékel, amíg felesége Gyurka történetének apró részleteit meséli.

— Három óra. Gyurka nemsokára megérkezik. Menj innen, ha téged meglát, elszalad... olyan bizalmatlan volt tegnap is. Főleg azt hangsúlyozd majd előtte, hogy szükségünk van rájuk.

Robinné óvatossága indokolt. Gyurka többször zörgetett már az ajtón, de amint a bácsit meglátta, visszaugrott.

— Ne menekülj fiam, — nyugtatta meg Robin bácsi a kis szökevényt. — Minden rendben van! Gyurka kissé habozott.

— Feleségemnek szüksége van rád és Marikára. Kificamodott a lába és nem tud járni. Nagy szíveséget tennétek, ha visszajönnétek s helyettesítenétek a háztartásban.

— Örülök, hogy szolgálatukra lehetek, — válaszolt Gyurka félénken. Aztán zavartan pislogott, s nem merte kimondani a száján lévő „de”-t.

Az erdész megértette. A fiú vállára tette kezét és barátságosan mondotta:

— És ha jól érzitek magatokat nálunk, Robin bácsi sohasem küld el benneteket.

— Köszönöm, Robin bácsi!

Más szó nem jött ajkára, de örömben úszó, átszellemült arca mindent elárult.

— Gyere, nézd meg a nénit.

Bekopogtak a szobába. A néni kezét nyújt, amelyet egy pillanatig megszorítva tart és aztán:

— De lemehtek Marikáért is?... — Ez volt az a ki nem mondott „de”.

Marika új, jólsikerült csipketervében gyönyörködött. Az üregben egy kő gurulására lett figyelmes és már hallatszott is Gyurka hangos kiabálása: Marikaaaa!... Marikaaaa!... mintha nem találhatta volna meg könnyen a toronyban.

— No, mi bajod? — kérdezte a kisleány.

— Robin néni lába kificamodott, azonnal oda kell mennünk és örökre ott maradunk.

Marika elsápad, szédül. Alig van ideje, hogy elkapja. Leülteti. Arcát tenyerébe temeti és kitör belőle a zokogás.

Gyurka kőmeredten bámul.

— Azt hittem, hogy meg leszel elégedve, mivel annyira sajnáltad Robin nénit és íme, most kisül, hogy nem akarod elhagyni ezt az ócska birodalmat — folytatta Gyurka tanácstalanul. — Igazán nem értem, mi vonz téged ide...

Bosszúság fogta el, hisz volt rá oka.

— Csak azt magyarázd meg, hogy...

Marika erőt vesz önmagán, felemeli fejét és úgy látszik, szemei mondták ki az elhallgatott feleletet, mert Gyurka megnyugodva mondta:

— Tehát ezek szerint jól van! Meg vagy elégedve?

Igent intett.

— Jaj, de cifrán fejezed ki érzelmeidet! — morgogta. — Tégy pontot a sírás végére! Indulunk!

— Másik szoknyát kell felvennem, — törülgette könnyes szemét Marika — így nem mehetek ki.

Most jutott Gyurkának először eszébe, hogy testvére ruháját megfigyelje. Édesanyja szoknyája volt rajta, amelyet olyan hosszú hajtással kellett megrövidítenie, mint a szoknya hossza. Felette kis kabátja, csupa lyuk... Egész mult télen azt viselte. Nem volt valami elegáns.

Marika nem sokat törődött bátyja vizsgálódó tekintetével, bement hálóvacskába, egy gondosan összehajtott csomagot húzott elő, kivette kis fekete ruháját és magára vette.

— Indulunk! — jelzett Gyurka.

— És mi lesz mindazzal, ami itt van? — aggódott Marika.

— Nyugodj csak meg! Visszajövök érte.

— A fehérneműt magunkkal kell vinnünk! Talán a kézimunkakeretet is!... a takarót is, mert Robin

néninek valószínű, hogy nincs annyi: a mi házunkban meg már semmi sem maradt.

— Miért nyugtalankodsz annyira, — szól Gyurka türelmetlenül. A fehérneműs csomagot azonban meg a takarót mégis hóna alá csapta. Marika a kézimunkakeretet vette magához.

Gyurka nagy gonddal, de gyorsan betömte az odú bejáratát:

— Nem hiszem, hogy bárki is lemenjen ebbe a birodalomba — magyarázgatta.

— Félted ugye a kincseidet — mosolygott Marika.

Gyurka válasz helyett füttyszóra kapcsolt és nekivágott a rendes útnak, húga meg követte. Többé nem kellett kerülő utakon bujkálniok.

A kisleány Robin néni szobájában az ágyra vetette magát és a jóságos néni vállára hajtotta fejét és keserves sírásra fakadt. Robin néni élesebb szemű volt, mint Gyurka: észrevette, hogy miért hullanak Marika könnyei.

Dédelgette a kis szökevényt: „lányomnak” nevezte és így „kisleánya” hamarosan megvigasztalódott. Eszébe jutott ugyanis, hogy most neki Lujza nénit kell helyettesítenie. A kis „háziasszony” fel emelte fejét és így szólt:

— Elkészítem a levest. Tessék megmagyarázni, hogyan kell csinálnom.

— Ne egészen magad csináld kicsikém, nem akarom, hogy kifáradj. Gyurka majd segít... Ugye segítesz, fiam?

Gyurka Robin bácsival beszélgetett a konyhában, akit nagyon érdekelt az öreg várban tanyázó rókasereg.

— Levezetsz majd engem — kérte a bácsi. — Most kiirthatjuk ezt a fajzatot, hogy rejtekhelyüket felkutattad.

— Nem csoda, ha eddig nem sikerült kipusztítani, hisz egész palotájuk lehet odalent.

Amikor Gyurka meghallotta a néni hangját, az ajtóhoz lépett:

— Legyenek nyugodtak néni, megteesszük a magunk dolgát.

Vacsora után Viktória, amint meghallotta a Lujza nénivel történt esetet, azonnal felsietett. Robin bácsi az ajtóban üldögélt s boldog arccal szívtá pipáját. Meglepetve kiáltott fel Viktória, amint a két gyermeket megpillantotta. A felvilágosítások azonnal eloszlatták ijedtségét. A nyarat egy tanyán töltötték — magyarázta szaporán és egy kissé sejtelmes hangon Robin néni. — Mindenesetre holnaptól kezdve a faluból egy leányt küldjön fel ide az erdőszlakba kisegítőnek... Robin nénivel még hosszasan tárgyaltak valamit, aminek az lett az eredménye, hogy a cselédleány néhány nap múlva jókora csomagot cipelt fel. Marika ezután már fekete-fehér csíkos kabátkában ült az asztal mellé és Gyurkának is volt ezentúl váltó inge.

Nemcsak Marikának segített Robin néni parancsa szerint, amit húga kétségbeejtő sápadtsága és soványsága láttára maga is megtett volna, hanem a kertben is hozzálátott a munkához. Télre rendbe akarta tenni: felásta azt a részét, amely a jó ég tudja, mióta nem látott ásót . . . s évek hosszú során elgyomosodott.

— Ki kell használni életünket — ismételte többször Marika előtt.

X. FEJEZET

ÚJRA MESNILBEN

Hogy munkarendjét fel ne forgassa, Gyurka megvárta a vasárnapot, s akkor látogatott el Mesnilbe.

Péter már aggódva várta.

— Na végre! — kiáltott fel, amint meghallotta köszöntését az előszobában.

— Milyen igazad volt, — hálálkodott Gyurka a beteg fölé hajolva. — Robin néni és bácsi magukhoz fogadtak és igen kedvesek hozzánk. Az első nap Marika folyton sírt, de úgyhiszem, az öröm csalta ki könnyeit. Most állandóan a néni mellett ül és arcán angyali nyugodtság.

— Szegény kisleány! — Te Gyurka, én úgy szeretném megismerni! . . .

— Szívesen bemutatom, de . . .

— Mi az a „de” . . . Talán nagyon messze van?

— Nem erre gondoltam . . . hanem olyan félénk a kis húgom.

— Majd megbarátkoztatjuk. Ami a távolságot illeti, apám szívesen elmegy érte a kétkerekű hintóval.

— Nem kívánhatom, hogy Jandis bácsi fáradjon értünk — tiltakozott Gyurka.

— Nem fáradtság az: ellenkezőleg, szórakozás.

Nem sokkal később Jandis bácsi is hazaérkezett és nagy örömmel egyezett bele fia kérésébe.

Amikor Gyurka bejelentette a vadászlakban a hírt, Marika szokott menedékhelyére, a néni széke mögé ugrott.

— Hát nem is ismerem őket!

— Ismerjük már ezt a visszhangot — hördült fel bátyja. — Én jó barátságban vagyok velük: ez neked nem elég?

— Félek!

Gyurka vállát vonogatta. A néninek sem tetszett a kisleány vadsága, azért Gyurka pártjára állott.

— Magam is ismerem őket, kislányom: igen jó emberek. Látogatásoddal szegény Péterkének vigaszt vinnél. Te olyan jószívű vagy.

— Igen sajnálom szegény fiút! — Lujza néni.

Felsóhajtott és többé nem ellenkezett.

A következő vasárnap Jandis gazda megjelent a kétkerekű kocsival.

Robin néni anyáskodóan úgy felcicomázta a kislányt, hogy alig hasonlított a két héttel ezelőtti kis megtért szökevényre, amikor a néni ágyára vetette magát.

Az út nem tűnt fel hosszúnak Jandis bácsi kis kocsiján. Amint megálltak a mesnili tanya kapuja előtt, Jandis néni már elébük szaladt. Marikát magához ölelte és arcocskáját megsimogatta.

— Örülök, hogy megismerhetlek. — Péter szobájába kíséri a kislányt, akinek most már eszébe sem jut arról elmélkedni, hogy „ismeri-e őket vagy sem”.

Péter fogadása is barátságos. Testvériesen mosolyog és üdvözlésre nyújtja a kezét: Marika is... és elmosolyodik.

— Boldog vagyok, hogy téged is megismerhetlek — szól a beteg. — Köszönöm, hogy eljöttél.

A leány először elpirul, aztán kedvesen elmosolyodik.

— Igaz... mindig visszataszított az a gondolat, hogy egy ismeretlen családhoz menjek, de úgy látom, nem vagytok idegenek. Gyurkától már sokat hallottam rólatok.

— Na és? ... — kérdezi a fiú.

— Nagyon örülök, hogy rászántam magamat a látogatásra!

A beteg mosollyal köszönte meg a kedvességet, aztán hirtelen másra terelte a szót.

— Engem is megnyugtat az a tudat, hogy Robinéknál laktok. Ugye, szerettek ott lenni?

— Édesanyánk halála előtt megígérte, hogy nem hagy el bennünket — suttogta áhítattal a gyermek. — Valóban, nem mutathatta volna kézzelfoghatóbban segítségét.

Péter figyelmesen nézett Marikára. Mintha rokonlelkek lennének!... a szenvedés mindkettőjüket megérlelte.

Gyurka is keserűen fájlalta szüleik halálát, de sokkal erősebb és vállalkozóbb szellemű volt annál, semhogy kalandos életüket szenvedésnek fogta volna fel. Élvezettel mesélgette a romokban történt kutatásait, a rejtett kincs felfedezését. Marika közben kiment a konyhába, hogy Jandis néninek segítsen.

A néni palacsintát sütött a gyermekek megvendégelésére. Úgy egyeztek meg, hogy Péter ágya melletti asztalkán fogyasztják el az uzsonnát. Marika egyik szobából a másikba libegett, elfelejtve, hogy egy órával ezelőtt még „nem is ismerte Jandisékat”.

Távozáskor Péter szinte könyörgött:

— Nem lesz teher számotokra, ha máskor is eljöttök hozzánk?

— Egyáltalán! — szólt a kislány. — Csak nem akarom, hogy a bácsi máskor is fáradjon értem.

— Ez a kislány tetszik nekem, — jelentette ki Jandis bácsi — egyszer titokban ellopom néked, Péter!

Marika egészen lesütötte a szemét, de nem ellenkezett.

XI. FEJEZET

ÚJABB FELFEDEZÉS

Sauvert, az erdő és az öreg vár tulajdonosa híres orvos. Nem régen nősült és azóta csak ősz táján rándul le vidékre. Szenvedélyesen kedvelte a vadászatot.

Robin papa vezette be ebbe a művészetbe és még most is, ha vidékre jött, elválaszthatatlanul ragaszkodott az öreg erdészhez. Szerencsére Gyurka és Marika meglehetősen pótolták a beteg néni munkáját, mert Robin bácsi csak étkezésre jött meg, sőt legtöbbször csak vacsorára ért haza.

Egyik este bejelenti Gyurkának, hogy másnap együtt elmennek s felkutatják a romokat.

— Elmondtam a tulajdonosnak felfedezéseidet. Mielőtt visszamegy, rókavadászatot szeretne rendezni. Nekem is át kell kutatnom az alvilágot.

A kislány Gyurkára pillantott.

— Igen! Nem felejtettem el.

— Mit? — tudakozódott Robin bácsi.

— Bácsi is gúnyolódni akar rajtam, mint Marika?... Ezt még nem említettem: az egyik pincét vasajtó zárja el, éspedig elég erős. Nem tudtam kinyitni. Azóta sem megy ki a fejemből és folyton azt képzelem, hogy valami különös dolog lehet mögötte.

— Mondd csak meg őszintén, kincsekre vágyol — tréfálkozott a kislány.

— Szeretnék még egyszer oda bekukkantani, — folytatja Gyurka — még mielőtt mindenki számára ismereteseek lesznek a földalatti termek.

— Megértelek — válaszolt a bácsi. — Próbálkozni mindig lehet! Mondd csak el, milyen az ajtó,

hogy tudjam, milyen szerszámokat kell magunkkal vinnünk.

Valódi felfedező út készülődik. Robin bácsi nem hagyta el puskáját, mert rókalövésre számít. Legalább ez sikerüljön, ha kincseket nem is talál Gyurka. Létra is kell, mert Gyurka rozoga létráján ő nem tud lemenni. Elemlámpára, sőt gyertyára is szükség van, mert Robin papa nem nagyon bízott a villanylámpában. Aztán a hírhedt ajtónyitáshoz is szerszámok kellenek: hidegvágó, kalapács. Az emelőrúd már ott van, Gyurka otthagya. A fiú azonkívül zsebrevágta zsebkését, mert a nélkül sohasem lépett az erdőbe.

Robin bácsi nem haragudott, hogy a fiú az elhagyott ösvényt kissé járhatóbbá tette, míg a romok között éltek.

— Hogyan jutottatok oda le, zsákkal a hátadon éjtszakának idején! — csodálkozott.

Eléggé meg kellett bővíteni a pince bejáratát. Robin papa valóságos közuhatag közepette ért talajt.

— Hihetetlen — mormogta foga között.

— Tessék megnézni a tornyunkat — hívta Gyurka.

Végigvizsgálta a tornyot, a kemencét és vagy hússzor is elmondogatta: „hihetetlen”.

— Ha megengedi, délután még egyszer visszajövök, hogy mindenünket összeszedjem.

— Igen, igen... — hagyta jóvá a bácsi.

— Ha szükséges lesz, többet is fordulok.

— Igen, igen... — ismételte Robin bácsi és nem törődött a rókákkal, csak azon tűnődött, hogyan lehetett ilyen helyen tölteni az egész nyarat.

— Most lemászunk — szölt Gyurka.

Bebújt az üregbe, eltolta a rőzsét és rámutatott:

— Itt van!

A bácsi arcát fintorgatja, de a fiú nem vesz észre semmit. Ő már megszokta a helyet.

— Tessék segíteni, hogy a létrát leereszthessem.

— Gondolod, hogy elég hosszú?

— Ó, igen!

Leért a létra. Robin bácsi megnyugodott, hogy biztos talajon áll.

— Én megyek le először — szólta a fiú, kezében a zseblámpával. — Ha ilyen világító szerszámom lett volna, százszor kellemesebben éltünk volna — motyogta magában, amíg Robin bácsi óvatosan lelépkedett.

— Most menjen csak elől — küldte a bácsit. — Ha hátulról kapja a fényt, élesebben lát. Hopp! Vigyázat! Róka!

Robin papát izgalomba hozták a szavak. Levette puskáját és célzásra készen tartotta. A folyosó üres. A főtorony alatti törmeléken azonban hirtelen egy árny suhan át... a kövek gurulnak és zörögnek, aztán csend.

— Nem kellemes — szólta Robin gondterhesen.

Végignézte a pincét és mint Gyurka, ő is sok rókanyomot fedezett fel. Majd a titkos ajtó felé vezettette magát.

— Ezt bajos lesz kinyitni — jegyezte meg.

— Próbáljuk meg — könyörgött Gyurka. — Nézze bácsi, a zár ide a kőbe mélyed, ha le lehetne pattantani a kő sarkát, már készen is volna a művel.

Hogy megtegye a gyermek kedvét, vette a szerszámokat és a vésőt a kő alá verte. Hosszasan tartott. Gyurka a kalapácsot tartotta. Negyedórai erőlködés után jókora kődarab letörött s egy óriási zár bukkant elő. Még csak pár darab követ kell kivésni. A fiú türelmetlenül rángatta maga felé az ajtót. Meg sem mozdult. Robin bácsi most feszítővással látott hozzá. Végre a sarkok nyikorogva engedelmessétek. Gyurka berohant a pincébe. Üres volt.

Robin nem tudta elfojtani mosolygását, amint a szegény gyermek csalódott tekintetét látta.

— Ezután legalább nem jár rajta az eszed!

Aztán kihasználta a kis beszivárgó napfényt, amely ezt a pincésarkot megvilágította és végig-

kémlelte a rókák palotáját. A kötörmelékekben rengeteg odúl

— Nem kellemes bujkálni értük — mormogta fejét csóválva az erdész.

— Robin bácsi! Jöjjön ide hamar — kiáltott Gyurka, aki mindedig a pincében maradt a zseblámpával.

Az erdész odafut. A pince hátsó részében a fiú addigra már a földön térdelt.

— Nézze csak!

A padlózat egyik kockaköve nincs a helyén. Negyven-ötven centiméteres lyuk tátong: látszólag üresen.

— Az vas, amit ütsz — vette észre rögtön a bácsi.

— Én is úgy vélem és kaparni kezdte a kötörmeléket és a földet. A vékony földréteg alól fémlap bukkan elő.

Mi tagadás benne, e pillanatban Robin erdész is négykézláb a földre ereszkedett: feje Gyurkáé mellett. A felfedezés éppúgy izgatta, mint a fiút.

Gyurka kézzel felkaparta és kiszedte a földet: s apránként kiszabadította a fémlapot. Ujjaival körülkeríti és felkiált:

— Doboz!

— Biztos? — kérdezi Robin bácsi és maga is belenyúl a lyukba. — Igen, becsületemre mondom: doboz!

Feltápáskodik és egy kis rozsdás ládikót húz elő.

A fiú fel akarja nyitni, de le van zárva.

Izgatottan tanácsolja a bácsinak, hogy üssék le a zárt. Robin papa azonban azt ajánlja, hogy jobb lenne, ha otthon törnék fel... Újra lehasal a lyukhoz, hogy kifürkéssze, de már csak a sziklát kaparta, amelyen az öreg vár is nyugodott.

Robin a rókákra terelte a szót.

— Gondolod, hogy sikerülne felmásznod a kőhalmazon és kibújni az egyik lyukon?

— Megpróbálom — válaszolt a fiú.

— Vigyázz ám, mert a kövek nem valami szilárdan állnak.

— A teringtétl! Ha a rókák felmásznak, én sem hempergek vissza.

S akrobataként kapaszkodott a legtávolabbi lyuk felé. Könnyen kifért rajta.

— Nézz körül, hová jutottál — adta ki az utasítást Robin bácsi. — Jól tájékozódj!

A fiú figyelmesen szemlélődött.

— Tornyunkhoz hasonló hosszú helyiségben vagyok. Csak kissé tágasabb.

— Gondoltam előre! Ez a régi főtorony!

— De az udvar felől már nincs fala — jelentette be Gyurka. — Az már leomlott. Arra ki is lehetne menni. Különben meg is próbálom: azt hiszem, nem lesz nehéz. — És egészen keresztülbújik a nyíláson. Rövid perc múlva visszatér:

— Igen, úgy van, amint sejtettem. Lejtősen ereszkedik le majdnem egészen az udvarsövényig.

— Jól van, — nyugodott meg Robin — felmehe-tünk. — Közben egy vadászterven rágódott.

A fiú cipeli a szerszámokat, Robin papa pedig az értékes ládikót. Közben megnézik a kutat is, amelynek láttára a bácsi egy tucatra való „szinte lehetetlen”-t mormogott.

A létrát otthagyták. Mivel Gyurka csak a szerszámokat vitte, egy-két darabot az otthagytott holmijukból összeszedett.

Leírhatatlan volt hazaérkezésük a vadászlakba.

— No, kis húgom, kár volt gúnyolódni!

— Hadd lám, mit hoztatok a dobozban? — kérdezte a leány.

— Jaj, milyen nehéz! . . . — De most már Gyurka is idegesen rimánkodott Robin bácsinak, hogy siesen felfeszíteni. Mindannyian kíváncsian lesték.

A ládikát az asztalra helyezték Robin néni ágya mellé, hogy ő se maradjon ki az izgalmakból. Kíváncsian hajolt össze a négy fej. Robin bácsi feszíteni

kezdte a késével a fedelet és a rozsdáette zár hamarosan fel is pattant.

— Pénz! — csodálkozott Marika.

Gyurka arca megnyúlt. Milyen nehéz lehet?

— Nem látni, hogy milyen pénz, mert igen piszkosak — mondja a néni. — Adj ide egy darab rongyot, Marika.

A kisleány hozott egy darab szövetet és mind a négyen szorgalmasan dörzsölgették a pénzdarabokat.

— Ez sárga! — ujjongott Gyurka.

— Az enyém is csillog! — kiált fel Marika.

— Csak nem arany? — kérdezi a néni.

A felirat betűi is előbukkannak. A bácsi betűzgetni kezdi:

„HENRICUS DEI GRATIA REX GALLIAE.”

Gyurka is leolvassa az övéről:

„FRANCISCUS DEI GRATIA REX GALLIAE.”

— No, lányom, — szól Robin bácsi Marikára pillantva — mutasd a pénzed.

— Nem nagyon bánt, hogy csalódtam — és mosolyogva futott a konyhába lábasaihoz... Hiába jelentette azonban, hogy kész a vacsora. Előbb meg kellett számolni a pénzt, mert több volt, mint kétszáz darab. Aztán megcsiszolták s alaposan megvizsgálták... Megkésve fogyasztották el vacsorájukat. Utána tanácsot tartottak. Egyikük sem sejtette a pénzek értékét, sem azt nem tudták, hol és hogyan lehetne értékesíteni, s új pénzre beváltani.

Robin papának jó ötlete támadt:

— Sauvert úr éppen itt jár, talán megkérdezhetnénk tőle, hogy mit tegyünk vele.

A többiek is helyeselték a tervet.

— Úgyis el kell mennem hozzá, hogy megbeszéljem vele a vadászat részleteit s egyúttal ezt is megemlítem neki.

— Hopp, — üt Gyurka fejére — erre nem is gondoltam!

— Mire?

— A várrom Sauvert úr tulajdona, tehát a láda is!

— Igazad van! Eggyel több ok, hogy Sauvert urat sürgősen felkeressem.

Eltávozik.

Gyurka becsületes fiú. Érezte lelkében, hogy nem tarthat meg egy garast sem, mert Sauvert tulajdonát képezik. Pedig közben mennyi színes ábrándot szövögetett. S most minderre mintha egy gonosz szellem csapott volna le varázsvesszőjével...

A néni megértette szeretett gyermeke csalódását. Délutáni foglalkozásként az összes aranypénzt letisztogatta. Mindegyik fajta pénz a 16. század elejéről való.

Gyurka eléggé ismerte a történelmet és hűgának magyarázgatta, hogy nem sokkal a vallásháború kitörése utáni időkről van szó. A várat egymásután többször elfoglalták, újra visszavették, felgyújtották, végül lerombolták.

Nyugodt arccal tér haza Robin bácsi.

— Sauvert doktor egyenesen tiltakozott az ellen, hogy a pénzt neki adják. A pénz a gyermekeké, senki másé!

Sauvert doktor ismerte birtokát és alkalmazottait. Meghatotta a szerencsétlen árvák váratlan szerencséje és tiltakozott minden részesedés ellen, bármit mond is a jogszabály. De ha a fiú sejtette volna, hogy a birtokosnak a jog szerint van valami járandósága, a világ minden kincséért el nem fogadta volna a talált pénzt.

— A pénz tehát a gyermekeké — nyugodott meg Robin. — Örülök, legalább későbbre lesz egy kis tőkéjük.

— Tökéletesen igaza van — szolt Sauvert doktor és közben barátságosan megveregette az erdész vállát. — Szeretném feleségével együtt látni a kis Robinsonokat. Egyik nap felmegyünk az erdőszlakba és akkor megmutatja a kincset is.

Felesleges említeni, hogy Robin papa a vadászat megbeszélésével kezdte a látogatást.

— Rendezze meg, ahogy a legjobbnak látja, de bejelentem, hogy feleségem is ott lesz.

— Könnyű lesz: lesből lövünk.

— Nagyszerű! Eredeti rókavadászat lesz. Feleségem nagyon fogja élvezni.

XII. FEJEZET

LÁTOGATÁS A KIS ERDEI LAKBAN

Robin néni nagy lelkesedéssel fogadta Sauvert doktor úr és felesége látogatásának hírére. A doktor gyermekkorában sokat járt itt a vadászlakban, de mióta híres párizsi orvos lett és megnősült, egészen naggyá nőtt Lujza néni szemében. Sauvertné még nem ismerte. Sajnos, járni még mindig nem tudott jól. Szerencséjére mellette volt Marika, akinek egyetlen vágya, hogy kielégítse a nénit s valóban mindig ügyesen hajtotta végre óhajait.

Előszedték a legjobb fehér bort és az asztalokat fiatal lány korában kihímzett terítővel takarták le.

Sauvert doktor úr és felesége a kora délutáni órákban látogattak el. Az asszony barátságosan lépett be:

— Ugy-e, el sem hiszi Robinné, hogy már ismerem házukat, pedig még soha nem jártam itt... Férfim sokszor beszél magukról...

— És arról a sok jó ételről, amit a házukban elfogyasztottam — vágott közbe férje és mihelyt belépett, máris otthonosan érezte magát.

Bemutatták a gyermekeket. Újra el kellett menniük kalandjaikat. Marika Lujza néni mellé húzódott. De Gyurka nem nagyon kérette magát a beszédre, bár nemigen értette, hogy mi érdekeset talál Sauvert doktor és felesége az elbeszélésben... Nem is sejtette, hogy mire vezet az a részlet, amikor Jandiséknál eltöltött napokat említette. E névre Sauvert doktor az erdészhez fordult:

— Jandisék? Ugye ezek a mesnili bérlőim?

— Igen, doktor úr!

— Miért, hogy nem értesültem fiuk szerencsétlenségéről? Gyurka azt mondja, hogy már két éve történt.

— Két éve aratáskor! — bizonyította Robin bácsi.

— Igaz, hogy mostanában ritkán járok errefelé, s akkor meg lefoglal a vadászat az erdőben. Pontosabban mi is a baja Jandis Péternek? — érdeklődött részletesebben most már nem mint vadász-ember, hanem mint orvos.

— A kerületi orvos azt állapította meg, hogy hátgerince sérült meg. Lábat nem érzi.

— És a keze meg a feje?

— Olyan, mint másé, — válaszolt Gyurka — sőt feltűnően értelmes és művelt gyermek.

— Nem mentek más orvoshoz? ... Nem röntgeneztették meg?

— Nem hiszem: nem említették! Az orvos azt mondotta, hogy nincs segítség.

— Nincs segítség ... nincs segítség ... — mondogatta magában Sauvert: — könnyű ezt csak úgy kimondani!

— Ó, doktor úr, — csillant fel Gyurka szeme — talán meg tudná gyógyítani?

— Lassan fiam, előre nem tudok semmit. Csupán arra gondolok, hogy alaposan megvizsgálták-e. Erősen kétlem! Ilyen esetben ugyanis csak röntgen adhat biztos eligazítást.

— De mégis ... nem lehetetlen?

— Nem!

Erre már Marika is előbújt rejtekhelyéről és bátyja mellé osont. Olyan vággyal és könyörgéssel néztek az orvosra, hogy szinte megbánta, hogy miért

ébresztett fel olyan reményeket, amelyekre talán fájdalmas kiábrándulás lesz a válasz.

— Megígérem nektek, hogy elutazásom előtt felkeresem Pétert és ha csak kis reménysugár is van, mindent megkísérlek. Szegény Jandisék!

Aztán látva, hogy a gyermekeket és magát Robinnét is egészen megváltoztatta ez a hirtelen támasztott remény, másra fordította a szót:

— No, de mi van a kincsekkel, Gyurka?

A fiú a szekrényből előszedte a dobozt és az asztalra tette.

Sauvert és felesége kíváncsian hajolt föléje.

— Magán a ládikón csak a régiség az érdekesség, — állapítja meg a fiatalasszony — de lássuk a belsejét.

Sauvert doktor egymásután szedi ki a pénzt. Legnagyobb része II. Henrik korából való és néhány darab I. Ferenc idejéből.

— Ebben a kérdésben nem vagyok annyira jártas, hogy pontosan felbecsülhetném az értékét, de van egy szenvedélyes éremgyűjtő barátom Párizsban. Ha rám bízzák a pénzt, megnézetem vele, s így előnyösebben értékesíthetem.

Gyurkára nézett.

— Ahogy Robin bácsi gondolja — szólt a fiú.

— Ez lesz a legjobb megoldás, ha doktor úr magára vállalja — mondotta Robin.

— És mi van a rókákkal? — kérdezte Sauvertné. — Hogyan tervezte el a vadászatot, Robin uram?

— Sokat gondolkoztam rajta, nagyságos asszonyom. Ha leeresztjük a kutyákat a földalatti pincékbe és beengedjük az odúkba a kőhalmaz alá, néhány biztos, otthaggya a fogát és rókánk sem lesz.

— Miért?

— Mert ha például bent az erdőben meghallom

a kutya és a róka földalatti küzdelmét, felülről lyukat ások, hogy a kutya segítségére siessek és így egyúttal a rókát is elcsípem. Ebben a romhalmazban azonban ez a megoldás lehetetlen. A kutyák magukra maradnának. Ha fel is tesszük, hogy egyik-másik végez a rókával, de nem tudjuk kihúzni őket az odúkból. A róka ugyan elpusztul, de nem lesz a miénk.

— Nagyon igaza van — hagyta helyben Sauvert.
— Nem szeretném haszontalanul elpocsékolni egy kutyámat sem.

— Hát akkor hogyan csináljuk? — kérdezte Sauvertné.

— Gyurka valahányszor meglátogatta a földalatti odúkat, megfigyelte, hogy a kőhalmazon keresztül rókák menekülnek. Azt ajánlom, menjen le a fiú és zavarja meg őket, mi pedig elállunk a romok tövében. Lesből lőjük le a rókákat.

— Mit szólsz hozzá? — fordult Sauvert feleségéhez. — Rókavadászat lesből?

— Igen pompás! De mi lesz azokkal, amik bent maradnak az odúban?

— Azokat befalazzuk!

— Ezt nem tartom vadászmegoldásnak!

— Ezzel a fajzattal minden eljárási mód megengedett — jegyzi meg az erdész.

— Kezdjük el vadászatunkat leshelyből mielőbb, — ajánlotta Sauvertné, a pompás élvezettől előre dobogó szívvel — a többit majd meglátjuk.

A találkozót másnap reggelre tűzték ki.

A megbeszélés végén megjelent Marika tálcáján fehér borral.

— Ahá, a finom fehér — ujjongott Sauvert. — Kérdezze csak meg feleségemtől Robinné, hogy még nem felejtettem el finom boraikat.

— Örülök, hogy megízlelhetem, — fűzte az asz-

szony tovább — mert férjem mindig azzal hozakodik elő, hogy még likőrben sem adok neki olyat, amely ezzel a borral versenyezhetne... Robinné, valóban pompás ez az ital — állapította meg, miután megízlelte.

A jó Lujza néni nem volt büszke asszony, de a borára... bezzeg! Sauvertné most érzékeny húrt pendített meg asszonyi szívéen.

— Tehát holnap nyolc órakor a romoknál — szólt vissza Sauvertné, amikor az autó kigördült a kis erdei lakás kapuján.

— Szolgálatára, nagyságos asszonyom — köszönt el az erdész.

XIII. FEJEZET

A RÓKAVADÁSZAT

Robin bácsi és Gyurka már nyolc óra előtt helyükön álltak. A fiú a kőrakások lejtőjén letiporta a gázt. A fák már lehullatták lombjukat: könnyen lehetett látni.

Sauvert doktor és felesége is megérkeztek. Az erdész megmutatta nekik a kőrakást, amely a főtoronyot elválasztotta az udvartól, ahonnan a rókák előbukkanását várták. A vadászok kiválasztották helyüket. Sauvertné közvetlenül a kőrakás mögé bújt el; néhány méterrel odébb férje, míg Robin papa a romok bejáratához. Gyurka pedig lebújt a romok alatti odúba.

Alig telt el néhány perc, guruló kövek zaja jelezte a vadászoknak, hogy jó lesz figyelni. A kőrakás tetején megjelent az első róka. Pillanatnyi mozdulatlanságát Sauvertné használta ki: lőtt! Életelenül csuklott le a róka koma feje első lábaira... Röviddel ezután másik két riadt róka tűnt fel. Gyors iramban az erdő felé menekültek. Sauvertné annyira meglepődött, hogy elhibázta a lövést, férje azonban az egyiket leszedte, Robin meg a másikat csípte el az utolsó pillanatban.

— Pompás vadászat!

Sauvertné felmászott a kőrakásra, hogy rókáját lehozza. De ekkor kihallatszott Gyurka hangja:

— Vigyázat!

Útja felén megállt.

Gyurka a földalatti odú minden zugát felkutatta. Kidugta fejét az egyik lyukon, ahol a rókák szoktak kibújni s körülnézett... A főtorony alatt, a kö-

vek közé félig behúzódva, mozdulatlanul egy róka lapult. Csak a háta látszott.

— Vigyázat! — kiáltott Gyurka másodszor is. — Még van egy!

Sauvertné, aki a vadászat hevében sem nem látott, sem nem hallott, csak tovább kapaszkodott. Már fenn is van a kőrakás tetején. Gyurka ujjával mutat a rókára.

— Miért nem mozdul? — kérdezte az orvosné.

— Én sem értem — válaszolt a fiú. — Ügylátszik, mintha bennszorult volna. Vagy talán megsebesült?

Sauvert doktor is felmászott a kőrakásra.

— Belelövök — szolt a felesége.

— Légy óvatos; nagyon közel vagyunk és ha a sörétek visszapatannak a falról, minket is megsebezhetnek... De mi lehet ezzel a rókával?... Robin, Robin... jöjjön ide, nézze meg!

Robin nem nagyon igyekezett. Leshelyén maradt, mert csak így remélhette, hogy nem sok menekülhet meg ebből a fajzattól.

— Jöjjön már, Robin! Ilyet még maga sem látott.

Sauvert, felesége és Gyurka is arrafelé fordultak, ahonnan az erdésznek jönnie kellett.

Egyszerre váratlan suhogás, s mint valami vilám, egy árnyék tűnt tova... és lábuk előtt a lyuk, amelyben még az imént... igen, a lyuk üres volt...

Mindhárman csalódottan kiáltottak fel. Azonban hirtelen egy lövés dördült el. Az öreg vadász nem hibázott. Mindkét kezében egy rókával jött.

— Még maga sem látott ilyet, — lelkendezett Sauvert — milyen ügyesen színleli a sebzettet vagy az élettelen a róka és megugrik, mihelyt nem figyelik.

— Ezekben a ravasz állatokban sohasem szabad megbízni — válaszol nyugodtan Robin. — Betömjük a lyukakat?

— Felesleges — legyintett Sauvertné. — Eleget szórakoztam már. Hagyjuk meg a lyukakat, hogy a jövő évben is megismételhessük ezt az élvezetes vadászatot.

— És a rókákkal mi lesz? — szólt férje.

— Négy róka van! Ez is valami, ugye Robin úr — tette hozzá az asszony, mikor látta az erdész nem éppen megelégedett tekintetét. — Ügylátszik, maga csak akkor örül, ha igen bőséges a vad!

Igy végződött az odúban kényelmesen meghúzódo rókák vadászata.

XIV. FEJEZET

AZ ORVOS MEGLÁTOGATJA JANDISÉKAT

Sauvert doktor nem feledkezett meg ígéretéről, amit Robinéknak tett: hogy tudniillik Jandisékat meglátogatja. Egyik reggel puskájával vállán, kutyájával útnak indult.

Nem akart mindjárt az első pillanatra orvosként feltűnni, hogy túlzott reményeket ne támaszson. Jandis néni örömmel kiáltott fel, amikor meglátja a belépő orvost.

— Ha tudtuk volna doktor úr, hogy jön... Férfem kiment a mezőre, de azonnal érte küldők valakit.

— Hagyja csak Jandisné: ne zavarja. Csak tegnapelőtt hallottam fiuk balesetét és egy kis szemrehányást éreztem, hogy oly régóta nem voltam már Mesnilben. Megnézhetem Pétert?

— Tessék, Sauvert úr: szegény fiam is örülni fog.

Sauvert a beteggel szemben egy széken foglalt helyet. Vendégként beszélt, kérdezősködött, de orvosi szemmel figyelt. Először Gyurkáról, kis húgáról és pompás kalandjukról folyt a beszéd, aztán a földművelésre terelődött. Az orvos meggyőződhetett, hogy Péter milyen gyors ítélőképességű, jó emlékezőtehetségű és értelmes gyerek. Csodálatba ejtette, hogy milyen leleményesen kihasználta a fiú a két-éves ágyhozakötöttséget. Mértani és szabadkézi rajzaiból megállapíthatta, hogy Gyurka helyesen ítelt, amikor azt mondotta, hogy Péter felső teste teljesen ép.

Majd a szerencsétlenségére terelte Sauvert a

szót és a legapróbb részletekig elkérdezte az esetet.

— És az orvos azt állapította meg, hogy nincs segítség?

— Igen — válaszolt Péter és tekintete egy pillanatra elborult.

— Nem is voltál röntgenvizsgálaton?

— Ezen a környéken nincs készülék és a hosszabb utat nem bírtam volna ki.

Pár pillanatnyi hallgatás után megszólal Sauvert doktor.

— Tudod, hogy én is orvos vagyok? — kérdezte röviden.

— Ó, igen, de ... bevallom, nem gondoltam rá...

Halvány reménysugár csillant fel szemében.

— Hiszem, — válaszolt a doktor nyomatékosan — hogy ... Amíg pontos készülékkel nem röntgenezték meg, senki sem mondhatja, hogy nincs segítség.

— Ó, hát ... — sápadt el Péter és izgalmát emberfeletti erővel igyekezett legyőzni.

— Nem szeretnék benned alaptalan reményeket élesztetni, csak annyit mondhatok, hogy röntgen nélkül semmit sem lehet biztosan tudni. De nincs kizárva, hogy találunk megoldást.

— Mindenre készen vagyok, ha csak egy picike reménysugár is van a felgyógyuláshoz.

— Hosszasan fog tartani, figyelmeztetlek. Talán hónapokig kell bent a szanatóriumban a betegséget figyelmem.

— Mégis csak rövidebb lesz, mint egy egész életen át így élni — suttogta a beteg.

— Jól van, szüleiddel is megbeszélem.

A szülők a küszöbön várták. Sauvert és Péter annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy nem is vették őket észre.

Jandisné zsebkendőjébe temette arcát és sírt. Férje gondterhes homlokkal bámult maga elé és még üdvözölni is elfelejtette a doktort. Az orvos hozzá lépett, kezét vállára tette és a másik szobába vezette

az apát, aki a székre rogyott és sírt, mint egy gyermek.

A doktor kisvártatva megértően, nyugtatva megismételte, amit Péternek mondott. Válaszul ugyanazt kapta, amit Péter is mondott:

— Hacsak egy picike reménysugár van is!... Ha az utolsó ingemet is oda kell adnom... Doktor úr, mentse meg nekünk a gyermeket!...

Az orvos az eddigieknél egy szóval sem mondott többet, nehogy csupán alaptalan reményekkel nyugtassa meg a szegény családot. Úgy érezte, siettetni kell az elintézést, hogy aggodalmukat megrövidítse.

— Három nap múlva visszamegyek Párizsba. Körülbelül öt nap múlva egy autót küldök le, hogy hozza el Pétert.

— Az utazást nem bírja ki — aggódott az édesanya.

— Ne féljen! Van ágy is az autóban, egy rendes ágy. Annyiszor állnak meg útközben, ahányszor szükség lesz rá. Pompásan felszerelt mentőautót küldök, semmit ne féljenek.

— És mikor tudjuk meg? ... — kérdezte az édesanya.

— Jaj, jó asszonyom, egy nap alatt nem adhatok választ. Péternek először ki kell pihennie az út fáradalmait. Mihelyt kész lesz a röntgen, azonnal írok. Ha jónak látom az operációt, azt is tudatom, de a végső döntést magukra bízom.

— Ó, mi teljesen önre bízuk magunkat, ugye édesapa?

— Igen, doktor úr! Amint jobbnak látja, úgy tegyen, bármi történjék is — mondotta megtört hangon az édesapa. — Halálunkig hálásak leszünk doktor úrnak.

Még egyszer megszorította Sauvert a beteg kezét.

— Ne aggódj fiam, — mosolyog rá kedvesen —

mert ha beteggé gyötröd magad, visszaküldelek — teszi hozzá tréfásan.

— Meggondoltan fogok viselkedni, — válaszolt Péter — mert doktor úr a boldogság paradicsomának kapuját tárta fel előttem ... s ha újra bezárulna ...

— Aki mer, az nyer — búcsúzott el az orvos határozott hangon.

Robin erdész elment, hogy elbúcsúzzék Sauvert doktortól és hogy téli teendői felől útbaigazítást kérjen. Hazaérve örömmel újságolta Péter közeli párizsi útját. Gyurka délután azonnal kirándult Mesnilbe. Nyugodtan és feltűnően jó hangulatban találta barátját: Jandis néni azonban lehorgasztott fővel, szinte magánkívül járt-kelt a konyhában. A bácsi kora reggeltől késő estig dolgozott, így akarta megnyugtani idegzetét. Megígérte, hogy a kis vadászház lakóit mindenről értesíteni fogja.

Ettől kezdve a napok Jandiséknál és Robinéknál is szinte repültek.

Egy héttel Péter elutazása után Jandis bácsi bukkant elő az erdőslak kertje alól. Még le sem szállt kis kocsijáról, máris a kérdések özönével ostromolták:

— Azonnal ... azonnal beszélek, csak megkötöm a lovamat.

— Majd én elintézem, — szólt Gyurka — csak tessék beszélni!

— A hír biztató is meg nem is! ... Sauvert doktor azt írja, hogy két hátgerinccsigolya kicsuklott, ez merevíti meg a lábakat. Helyre kellene ugrasztani, de nem kendőzi el, hogy a siker nem biztos. Hozzáteszi, ha Péter saját gyermeke lenne, megkísérelné. Péter azonban határozottan a doktor úr álláspontja mellett dönt.

— Nagyon helyes! — szólt Gyurka.

— Még rosszabb lesz, ha esetleg nem sikerülne? — kérdezi Marika, aki alig bírja könnyeit visszafojtani.

— Azt írja, hogy nem.

— Akkor Péter nagyon helyesen gondolkodik.

— De alighogy e szavakat kimondta, máris a néni széke mögötti kedvenc helyére bújik.

— Mikor lesz az operáció? — kérdezi a néni.

— A napot nem tudom pontosan. Gondolom, a doktor úr nem akarta előre jelezni, hisz feleségemnek így sincs se éjjele, se nappala. Péter távozása óta csak támoltyog egész nap a házban, mintha elvesztette volna a fejét.

— Szegény asszony — sajnálkozik Robinné. — Nem szándékozott Péterrel Párizsba menni?

— Azt mondotta, hogy ez számára és a gazdaság számára is csak hátrányos lenne és Péterkének úgy sincs rá szüksége... Levelében valóban úgy mondja, hogy fejedelmi élete van: csinos, tiszta szobában fekszik, az ápolónők kedvesek és Sauvert doktor úr naponként kétszer meglátogatja. Irja, hogy ott bent a szanatóriumban mindenki rajong Sauvert doktor úrért és dicshimnuszokat zengenek róla. No, de mennem kell — kelt fel a vendég. — Szerencsémre van elég munka, amivel lefoglalom magamat, mert különben beleőrülnék ebbe a várakozásba.

— Minden rendben lesz, Jandis barátom — nyugtatta meg Robin a szomorú édesapát. — A pártfogó ügyes orvos és ha Péterkédet újra járni látod, elfelejted e nehéz napokat.

— Ej, ha megérhetném, hogy valaha jár!... — szólt kocsijára fellepve. Elköszönt és elvágtatott.

XV. FEJEZET

A VIZSGÁLÓBÍRÓ ELŐTT

Este Robin olyan bosszúsan tért haza, hogy felesége addig meg sem merte kérdezni, míg egy jó tányér levessel helyre nem billentette a kedélyét. A városban járt a nyomozóbírónál abban a bizonyos orvvadászügyben, amelyből olyan szerencsésen került ki.

— Nos? — kérdezte az asszony, mivel látta, hogy férje magától nem szól semmit — mi az eredmény? Úgy látom, kicsit kifaggatott a bírót!

— Kifaggatott, — ütött Robin ököllel az asztalra — úgy mondd inkább, hogy agyongyötört, kiforgatott, összerángatott s halálra üldözött. A végén már azt sem tudtam, hogy mit mond. Képzeld, azt akarta mindenáron kihúzni belőlem, hogy áruljam el, ki sebezte meg a férfit és ki ütötte ki a puskáját. Én őszintén kijelentettem, ha tudnám, hát szívesen megmondanám... De csak egyre zaklatott, hogy s miképpen történt az eset. Végül elkapott a harag és egészen kikelve, szinte kiabálva mondottam: Most már tulajdonképpen ki a bűnös? Én vagy az a férfi?

— Hová gondol, Robin uram? Ez a szerep csak megbecsülést jelent önnek...

— Úgy látszik, amit elmondtam, nem volt elég világos. Csupán... — folytatta Robin — az...

Eddig feleségére nézett, de most Gyurka felé fordult s megkezdett mondatát félbeszakította. A fiú tányérja fölé hajolva, maradéklevesét kanalazta.

— Teringgettét, — kiált fel Robin bácsi és ismét az asztalra vág öklével — nem te voltál?

Gyurka hirtelen felpillant, arcába fut a vér, de már döntött is.

— De igen, bácsi, én voltam — válaszolt őszintén.

— Te voltál? — kiált fel a nénivel szinte egyidőben Marika.

— Ezt nekem sohasem említetted! — veti szemére a kisleány.

— Miért lett volna szükség arra, hogy még inkább elrémiszelek — válaszolt Gyurka közömbösen.

— Nekem azonban már elárulhattad volna, amióta nálunk vagy — szólt a bácsi.

— Nem is gondoltam arra, hogy Robin bácsinak ebből még kellemetlensége származhat és azt sem tudom, hogy az orvvadászt valóban megsebeztem-e?

— Hogyan csináltad?

— Amint megláttam, hogy a bácsit célbaveszi, hasoncsúszva mögéje lopódtam, bicskámmal a kezemben felugrottam és a puskatusra vágtam. Amikor Frandin odaért, hátrább kúsztam, hogy véletlenül meg ne lássanak. Akkor még bújtam Robin bácsi elől — fejezte be mosolyogva Gyurka.

— Szóval te voltál az!... te voltál az!... — mondogatta a bácsi és más szó nem jött az ajkára.

— Te mentetted meg a bácsi életét, Gyurkám! — hálálkodott a néni és magához ölelte a fiút. — S te még mindig azon töröd a fejed, hogyan szolgálj meg nekünk azt, hogy idefogadtunk benneteket? Még mi tartozunk neked!

— Nem, ezt ne tessék mondani! Az egész, ami történt, csupa véletlen volt.

— Szerencsés véletlened van, — szólalt meg tündéséből felocsúdva Robin bácsi is — feleségem megállapítása a helyes. Hej, vizsgálóbíró úr... milyen örömmel mondom én is... hogyan is mondta? Igen!... Rejtély, ... valóságos rejtély — miközben egyre csak kezét dörzsölte.

Gyurka nem nagy örömmel ment a bíróhoz, aki-

ről a bácsi olyan visszataszító képet festett, de belátta, hogy nincs kibúvó. Főpróbaként elmondotta az eseményt, amely az emlékezetes éjszakán történt. Csak az elbeszélés végeztével láttak a régen kihűlt vacsorához.

Robin nagy örömeiben, hogy már van tanúja, mindjárt másnap el akart indulni. A város azonban kissé messze esik és csak egy kerékpárja van. Felesége rábeszélésére végre abban egyeztek meg, hogy sokkal bölcsebb megoldás lesz, ha megvárják a vásár napját és Viktória néninek kocsiján mennek be. Gyurka kiszaladt a tanyára, hogy megérdeklődjön, lesz-e kettőjük számára hely.

— Robin bácsi, bevihetem a városba a rókabőrt? Sauvertné nagyságos asszony említette, hogy drágán megveszik. Szeretném eladni.

— Miért ne, fiam — felelt az erdész kissé szorakozottan, aki éppen a vásárlandó töltenyek jegyzékét állította össze, amely számára nagyfotosszerű munka.

Kora reggel indultak. Gyurka kissé izgulva várja, hogy a bíró elé álljon:

— Csak engem úgy meg ne kínozzon, mint a bácsit.

— Még csak az hiányzik! . . . Most már van tanú!

Körülbelül kilenc óra tájban érkeztek az ügyészségre. Gyurka félénken, nagy lépésekkel követte a bácsit a folyosón. Azonban csakhamar egy rendőr rohan utánuk.

— Mit keresnek itt?

— Mit? . . . a vizsgálóbíró! — válaszolt Robin.

— Van idézőlevelük?

— Nincs!

— Akkor nem mehetnek be!

— Nem-eee? — kiált fel Robin bácsi. — A múlt napokban halálra zaklatott, hogy egy tanút hozzak eléje. Most itt a tanú, elhoztam, szeretném látni, hogy ne fogadjon! . . . Ez ki van zárva!

— Parancs . . . parancs!

— Menjen a pokolba a parancsával! Ismétlem, beszélni akarok a vizsgálóbíróval!

Az erdész hangja úgy harsogott bele a folyosó csendjébe, hogy még a bíró is kinézett az ajtón, vajjon mi történik odakünn.

Robin félrelöki a rendőrt, karonfogja Gyurkát s a bíróhoz rohanva eléje állítja a gyermeket.

— Itt van!

— Ki? ... Mi? ... Miért? ... — hüledezik a bíró.
— Ahá! Ön az Astier-ügyben szereplő erdőőr! Mi köze ennek a gyermeknek az egész ügghöz?

— Mondom, ő az, akit pár nappal ezelőtt a bíró úr annyira követelt tőlem. Akkor nem tudtam idehozni, mert nem gondoltam, hogy ő az.

A bíró visszahúzódott irodájába, de Robin a nélkül, hogy hívták volna, nyomon követte.

— Ugyan, — magyarázgatott a bíró — csak nem akarja azt állítani, hogy ez a gyermek szerelte volna le és sebezte meg Astiert?

— Pedig úgy van, ahogy mondom! Beszéld el csak fiam, mint történt az eset.

— Éppen a fák alatt jártam azon éjjel ... — kezdte Gyurka.

— De már ez is gyanús! Mit keres ilyen kisgyerek éjjel 11 órakor az erdőben — szakította félbe a bíró. — Mit csináltál ott?

— Gesztenyét szedtem!

— Hm, talán úgy mondd, hogy gesztenyét loptam.

— Még sohasem loptam, kérem — egyenesedett ki Gyurka.

— Ha ezt tudom, el nem hoztam volna a fiút — bosszankodott Robin. — Jó éjtszakát! — Vállonragadja Gyurkát és kifelé indul.

— Ne idegeskedjék Robin uram. Jöjjön vissza! Értse meg, ilyen gyermeknek éjnek idején erdőben való botorkálása kissé ...

— Állítom önnek, — válaszolt felindultan az erdész — hogy ismerem a helyzetet és helyeslem,

hogy abban az órában ott járt. Ha akarja, elmesélem, de előre bejelentem, hogy kissé hosszadalmas lesz.

— Sajnos, — legyintett a bíró — de meg kell hallgatnom, hogy elbírálhassam, igaz-e vagy hamis a tanú vallomása.

— Tehát elkezdem. — Robin papa belevetette magát egy karosszékbe s aprólékosan elmesélte a gyermekek életét ott az öreg vár alatt.

A történet, úgylátszik, kedvező benyomást tett a bíróra, mert kedves hangon fordult Gyurkához:

— Most mondd el fiacskám, mit tettél, amikor észrevetted az orvvadászt.

— Előbb Robin bácsi lépteit hallottam. Figyeltem, mint bújik meg a tisztás szélén, s viselkedéséből sejtettem, tudatában van annak, hogy orvvadász tartózkodik az erdőben.

— Hogyan? ... Te is tudod, hogy ő? ...

— Igen. Két alkalommal láttam. Észrevettem, hogy puskát rejteget és látszott rossz szándéka. Nagyon féltem, mert igen titokzatosan viselkedett s hallgatagon lopódzott az erdőben. Csakhamar mellettem termett. Felemelte puskáját és célzott. Én is a tisztás túlsó oldalára figyeltem. Olyan homályosan világított csak a hold, hogy Robin bácsit nem is láttam. Hirtelen azonban ott túl valami megvillant: a puskája csöve.

Az orvvadász ismét célzott. Gyorsan melléje ugrottam, bicskámat két marokra fogva, amilyen erővel csak bírtam, puskatusájára vágtam. Erre a lövés eldördült, az ember feljajdult és puskáját a földre ejtette. Robin bácsi keresztülvágott a tisztáson. Ekkor erősebben felcsillant a hold, s azért a bokrok és a cserjék mögé bújtam. Amikor Frandin megérkezett és egymással beszélgettek, felhasználtam az alkalmat, hogy továbbálljak, mert attól tartottam, hogy észrevesznek. Így azt sem tudom, hogy valóban megsebeztem-e a férfit.

— No, ez pompás! — csodálkozott a bíró. — Kis hős, akinek bátor vér csörgedezik az ereiben, ugy-e, Robin úr?

— Teringettét! És később miért nem mesélted el a dolgot, amikor már nem volt okod a titkolódzásra?

Gyurka zavartan gyűrögette kalapját:

— Feleslegesnek tartottam!

— Ez olyan fickó, bíró uram, aki nem szeret hőstetteivel dicsekedni — és megveregette Gyurka vállát. — Pedig, de sokan szeretnek dicsekedni még azzal is, amit nem tettek!

Benyitottak a szomszéd szobába.

— Bocsásson meg doktor úr, ha zavarom, de gondolom, örül, ha megtudja következtetésének és elgondolásának helyességét. Megvallom, kissé kigúnyoltuk, amikor azt állapította meg, hogy Astiert gyermek szúrta meg.

— Mondja talán úgy, hogy egészen bolondnak tartottak... na, de...?

— Hát most csak bámuljon! Ime, itt az illető — s előretolta Gyurkát.

— Igazán? Mutasd meg fiam, hogyan csináltad? Irnok úr, adja ide azt a puskát!

— Vedd elő a bicskát, Gyurka — szólt a fiúhoz Robin bácsi.

— Nálad van? Nagyszerű! Robin úr, vegye a puskát és célozzon... Na, fiam, hogyan csináltad?

— Csak kezembe ne mártsd ám a bicskádat — jegyzi meg Robin bácsi tréfásan.

Gyurka elmosolyodott és két marokra fogta a bicskát, aztán óvatosan a puskára engedte.

— Lám, figyeljék csak meg jól! A bicska épp a bevágásra fekszik, mint ahogy azon a bizonyos éjtszakán lehetett. Most már elképzelhetik, hogyan történt a sebesülés. Ha figyelembe vesszük a puskát

tartó ember testmagasságát, láthatjuk, hogy az ütést oldalról kapta és nem felülről lefelé, ahogyan egy felnőtt adta volna.

Robin bácsi csak álmélkodott.

— Milyen pontosan megfelel doktor úr következtetése a valóságnak!

— Ez a mi mesterségünk — feleli az orvos vállbiccentve, de megelégedett hangsúllyal. — Fogadd fiam őszinte elismerésemet! Megmentetted Robin úr életét.

Gyurka felpillant az öreg erdőszre, s szeméből boldog örömet olvas ki.

Robin átkarolta a fiú vállát, aztán szívélyesen kezét szorította a bíróval, az orvossal és magasra emelt fővel eltávozott. A rendőrnek pár gúnyos megjegyzést mondott oda, de kárbaveszett fáradság volt. A bírótól távozók leállítására nem volt parancs, s még arra sem méltatta a távozókat, hogy újságjából egy pillanatra feltekintsen.

Elszaladt az idő és Viktória néniék délben már indulni akartak vissza.

— Siessünk, — biztatta Gyurkát a bácsi — mert még a fegyverműveshez is el kell menni. De bezzeg az üzletben már nem volt sietős a dolga s nagy élvezettel válogatta a töltényeket. Csak mikor már végzett ezzel a fontos művelettel, került sor a rókabőr értékesítésére, A töltényes csomagot Robin bácsi ki nem adta volna a kezéből.

Gyurka már reggel a megérkezésakor megérdeklődte a vendéglősnél, hol lehetne legdrágábban értékesíteni a rókabőrt. Most tehát elmennek az üzletbe. Robin bácsit tudatlan falusinak nézték, s be akarták csapni. Azonban emberükre találtak. Rókabőrről lévén szó, a vadőr tudta, milyen cikk. Végül mégis megkapta a kívánt árat: 200 pengőt. Gyurkának ilyen nagy pénz még sohasem lapult a zsebében.

Mivel pénztárcája nem volt, a kabátzsebébe csúsztatta, de kezét rászorította, hogy el ne vesszen.

Még Marikának szeretett volna Robin bácsi valamit venni. Gyurka tanácsára csokoládébonbont vett, éspedig nagy zacskóval, mert amint mondta — feleségem is szívesen elszopogatja. — A zacskó azonban mégsem bizonyult elég nagynak.

Hazaérkezés után beszámoltak élményeikről, amelyeket a városban szereztek, azután megnézték, hogy milyen is a zacskó tartalma. S a kis vadászház minden lakója jókedvűen ropogtatta a csokoládét.

XVI. FEJEZET

AZ ŐROKBEFOGADÁS

Másnap reggel Robin azonnal körútra indult, mivel a vizsgálóbíróval történt bonyodalom miatt az erdőt kissé elhanyagolta.

Gyurka a konyhába húzódott, amíg Lujza néni és kis húga a szobát összetakarították. Miután befejezték, a néni kézimunkához látott. Gyurka félénken, bátortalanul húzódott feléje:

— Néni kérem, eladtam a rókabőrt, itt van az ára: tessék elfogadni. Érdeklődtem és kiszámítottam...

— Te Gyurka! — emelte fel korholó szavát Marika, aki fontos események alkalmával mindig megszokott helyét foglalta el a szék mögött.

Gyurka azonban húga méltatlankodó pillantásai ellenére is nyakasan folytatta:

— Sokkal többbe kerülünk a néninek, mint amit megkeresünk.

Lujza néni kézimunkájából felpillantva szomorúan nézett Gyurkára.

— Fáj fiam, hogy úgy viselkedsz velünk szemben, mint vad idegenekkel.

— De én nem mint idegennek adom ezt, — tiltakozik Gyurka — és még kevésbbé szeretnék fájdalmat okozni, de...

— De! ... — vág közbe Marika — semmi de! ... Egyszerűen gögös alak vagy! És azt is kiszámítottad és felértékelted, hogy különként mennyit ér az a szeretet, amelyet a néniék reánk pazarolnak? ... — s közben átkarolja Lujza néni nyakát.

Nem ez az első eset, hogy Marika ilyen kemé-

nyen kifizeti Gyurkát, de a hatás most tüneményes. A fiú elsápad, térdreesik a néni előtt, megfogja kezét és bűnbánóan rebegi:

— Néni, kérem... bocsásson meg... megértem... Marikának igaza van! Igen nyakasan, gögösen viselkedtem. Fogadja el tőlem Lujza néni ezt a pénzt, de úgy, mint a saját fiától.

— Jól van, Gyurkám — válaszolt a néni olyan őszintén, mint ahogy a fiú beismerte tévedését. — Tudom, elhatározásodat nem rossz szándék sugallta, de igen helytelenül gondolkodtál rólunk. Most elárulom neked, hogy megkértük Sauvert doktor urat, legyen segítségünkre ügyetek elintézésében. A talált pénz gazdaggá tett benneteket: Sauvert doktor úr azt írta, hogy tízezer pengő az értéke.

— Jééé! — csodálkoztak a gyermekek.

— Mit csinálunk vele? — kérdezte Marika.

— Ez nemcsak a miénk, Lujza néni kérem, hanem a maguké is — szólt Gyurka.

— Már megint okoskodsz — válaszolt a néni mosolygva. — Persze, a miénk is, mert annyira szeretünk benneteket, hogy örökbe akarunk fogadni.

— Igazán?... — ujjongott Gyurka. — Még ennél többet is akarnak értünk tenni, mint amennyit már eddig tettek?

— Törvényesen örökbefogadunk benneteket s ez azt jelenti, hogy valóban gyermekeink lesztek.

Marika be sem várta a mondat végét, csókkal halmozta el nevelőanyját. Gyurka meg egyre csak ezt ismételtette:

— Köszönöm... köszönöm... — és torka úgy összeszorult, hogy mást nem is tudott volna mondani.

Annyira belemerültek az érzelmekbe, hogy egészen megriadtak, amikor Jandis bácsi megjelent az ajtóban.

— Észre sem vettük, amikor bejött — ocsúdott fel elsőnek a néni.

— Nem csoda! Az erdei út olyan csúszós, hogy

másfelé kellett elkerülnöm, a hintót pedig lennhagytam a kert alatt.

— Talán sürgöny! ... sürgöny! ... — kiabált Marika izgatott hangon.

— Valami hírt hozott, Jandis bácsi? — kérdezi Gyurka.

— Jól szimatolsz, eltaláltad — és hangja elárulta a sürgöny tartalmát.

— Sikerült?

— Meggyógyult?

— Megmentették?

— Itt van — válaszol Jandis bácsi a három egy időben kérdezőnek.

Széket húz maga alá, mert a nagy izgalomban még székkal is elfelejtették megkínálni. Hacsak érinti is a csodás táviratot, lábai remegnek az izgalomtól. A székre ereszkedve előhúzza a papírt, szétbontja és lassan olvassa:

„A műtét sikerült, a lábak ismét érzékenyek. Az állapot a legjobb reményekre jogosít!”

— Köszönöm, Istenem — kulcsolja kezét imára Robinné.

— Köszönöm, Anyám, segítségedet — suttogja Marika.

Gyurka köhécsel, orrát törülgeti, közben Jandis bácsi kezét szorongatja. Aztán kirohan az ajtón, hogy örömét elmondja a legmeghittebb barátjának: az erdőnek...

— — — — —
A távirat magában nem ígért túl sokat. Péter csak a következő nyáron térhetett haza Mesnilbe. Hosszú hónapokon keresztül gipszbe ágyazva mozdulatlanul feküdt. Lábát szakszerűen masszírozták és lassan-lassan visszanyerte rugalmasságát. Majd könnyű alumíniumszerkezettel helyettesítették a gipszet és Sauvert doktor megengedte az első lépé-

seket. A beteg kimondhatatlan öröme lába ruganyosan és frissen mozdult. Szilárdan tudott megállni! Maga Sauvert doktor segítette átlépni a szoba küszöbét, amelyből a mult télen tehetetlenül, hordágyon távozott. Állva fogadta Marika és Gyurka látogatását, akik megérkezése után azonnal rohantak, hogy együtt örüljenek vele.

Jandis bácsi legalább tíz évet fiatalodott.

XVII. FEJEZET

VÉGSZÓ

Hat év telt el...

Mesnilben, ha Péter balesetéről beszélnek, mindig hálával emlékeznek meg Sauvert doktorról. Péter vezeti a gazdaságot. A legtökéletesebb gépekkel szerelte be és nagy szakértelemmel intéz mindent. Most veszi hasznát hosszú ágyhoz kötöttségének, mert akkor szerezte elméleti tudását.

— Áldom a balesetemet — szokta mondani.

Gyurka magas, sovány fickóvá nőtt. Nem ijed meg semmitől. Szerelmese az erdőnek, s lassankint mindenben helyettesíti az öreg Robin bácsit.

Marika csinos nagylány lett. Kissé félénk, mint régen, de nagyon bájos. Jól ért a háztartáshoz s ő a környék legügyesebb csipkeverője. Többé nem hagyja már el Lujza nénit, mint gyermekkorában.

Gyurka gyakran ellátogat Mesnilbe és néha húga is elkíséri. Lassankint Péter is megszokta már az erdei lakhoz vezető utat. Ügylátszik, jól érzi magát, mert egyre sűrűbben látogat el.

Egyik nap Péter egészen váratlanul érkezik.

Robin bácsi és Gyurka az erdőben vannak. Péter tekintetében alig észrevehető aggodalom ül és hangja csengésében is valami szokatlan. Mintha Marika is sejtene valamit. Az üdvözlés után megszokott őrhelyére áll, Lujza néni széke mögé, amelyről még most sem szokott le.

Péter kedvesen rá mosolyog:

— Még mindig Robin néni mögé menekülsz, mint gyermekkorodban?

— Azzal a különbséggel, hogy most már tizen-

nyolc éves vagyok — mosolygott vissza hamiskásan.

— De évforduló is van! Tizenkét éves korodban ezen a napon jöttél először Mesnilbe. Talán már nem is emlékszel rá?

— Ki mondta . . . — kezdte Marika mondatát, de hirtelen meghökken és elhallgat.

— Fejezd csak be Marika mondanivalódat, — pillant rá Péter gyengéden — szeretném hallani.

A leány azonban nem folytatja. Szeme mégis elárul valamit, mert Péter nem erőlteti tovább . . .

— Akkor még idegenkedtél Mesniltől és lakóitól. Most arra kérlek, jöjj el hozzánk és maradj nálunk mindörökre! . . .

Marika átkarolja Lujza néni nyakát és régi gyermekszokásként vállára hajtja fejét. Lujza néni magához öleli és így szól:

— Feleljek helyetted, Marikám? Talán nem csalódom ugye, ha igent mondok a nevedben?

Marika válasz helyett megcsókolta a simogató kezét.

Péter szemközt áll vele, s két kezét kinyújtva szól:

— Add ide kezedet Marika úgy, mint hat évvel ezelőtt. Emlékszel még? . . . Amikor megkérdeztem, hogy vagytok Robin néniékkal megelégedve, ezt válaszoltad: „Anyánk megígérte, hogy mindig velünk lesz, s valóban ennél többet nem tehetett volna!”

— Igen — szól Marika, ki még mindig Lujza néni nyakát szorongatja.

— Én is ezt mondom: jó anyátok annyit segített rajtatok, hogy többet nem is várhattatok volna.

— Mindkettőnket megsegített — válaszolt Marika és boldogan oda nyújtotta kezét Péternek!

TARTALOM

I. Fejezet:		
Az árvák — — — — —		5
II. Fejezet:		
A szökés — — — — —		10
III. Fejezet:		
Izgalom a faluban — — — — —		17
IV. Fejezet:		
Berendezkednek a romok alatt — — —		21
V. Fejezet:		
A felfedezés — — — — —		26
VI. Fejezet:		
Veszélyes kirándulás — — — — —		32
VII. Fejezet:		
A szerencsétlen találkozás — — — —		40
VIII. Fejezet:		
A mesnili tanya — — — — —		45
IX. Fejezet:		
A szerencsét hozó baleset — — — —		60
X. Fejezet:		
Újra Mesnilben — — — — —		71
XI. Fejezet:		
Újabb felfedezés — — — — —		74
XII. Fejezet:		
Látogatás a kis erdei lakban — — —		82

XIII. Fejezet:								
A rókavadászat	—	—	—	—	—	—	—	87
XIV. Fejezet:								
Az orvos meglátogatja Jandisékat	—	—						90
XV. Fejezet:								
A vizsgálóbíró előtt	—	—	—	—	—	—	—	95
XVI. Fejezet:								
Az örökbefogadás	—	—	—	—	—	—	—	103
XVII. Fejezet:								
Végző	—	—	—	—	—	—	—	107

